

De Nederland-België-Wedstrijd. — De overstrooming van den Rijn. Met talrijke eigen, interessante opnamen.
Nestbouwende Visschen. — De burgeroorlog in China. — De opening der Automobiel Tentoonstelling.

No. 45

(19)

10 Mei
1922.

PER NUMMER
20 CENT.

VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT.

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS.
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

PROF. DR. F. PIJPER

1897—1922

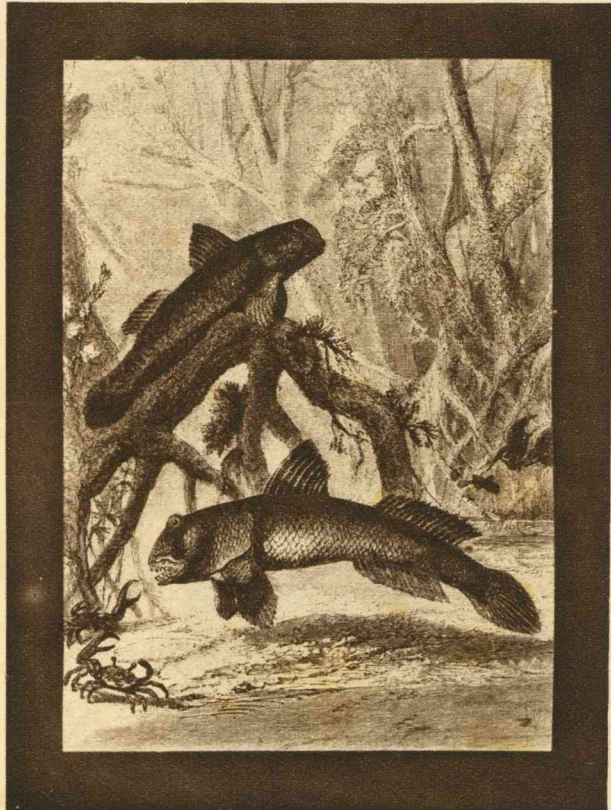
NAAR HET PORTRET IN OLIE-VERF, BIJ GELEGENHEID VAN HET 25-JARIG HOOGLEERAARS-JUBILEUM,
DOOR FLORIS ARNTZENIUS GESCHILDERD. *(Zie ook het artikeltje op pag. 6 van dit nummer).*

NESTBOUWENDE VISSCHEN

A wat groeit en bloeit op Aarde, al wat leeft, is geschapen met 'n aandrift, gaande boven alle andere neigingen uit, met 'n aandrift „de instandhouding der soort” ten doel hebbend. Met de eenheid van dit doel ging gepaard 'n bijkans oneindige rijkdom van middelen, die noodwendig verband moesten houden met 't grootte verschil dat tusschen de leefwijze en behoeften der duizenden dieren en planten heerscht.

'n Groot aantal dieren leeft te kort om hun jeugdig kroost te kunnen verzorgen of het te verdedigen, zoodat hunne „soort” alras zou uitsterven, indien hier niet in voorzien was door de enorme „vruchtbaarheid” van bedoelde dieren. „Leven”, ook bij de visschen, de ouders nog als de kinders geboren worden, zij zijn te weinig aan 'n plaats gebonden, en zelf aan te veel gevaren bloot gesteld om hunne telgen te kunnen opkweken . . . ook bij de visschen behoedt 'n enorme vruchtbaarheid 't uitsterven der soort. De haring bijvoorbeeld legt tusschen de twintig- en vijftigduizend eieren, de zeelt brengt 't tot bij de vier honderd duizend, de karper tot over de zes honderd duizend, de griet legt 'n miljoen, de kabeljauw niet minder dan drie en 'n half miljoen eieren. Enorme kwantums van deze eieren, worden door andere dieren verslonden, vele misschien ook niet bevrucht . . . maar zóó groot is 't aantal dat de instandhouding der soort meer dan gegarandeerd is.

Wanneer nu de ouders niet voor hunne kinderen zorgen kunnen, kan er van „ouderliefde” al heel weinig sprake zijn en zou men geneigd zijn dit allerschoonste op aarde . . . de Moederliefde . . . den visschen te ontzeggen.

De Periophthalmus, op 't droge springende en klimmende.

Werd deze liefde bij velde dieren, vooral de vogels, spreekwoordelijk, men achtte er de visschen niet toe in staat . . . niettemin . . . zijn er heel wat waterbewoners, die, evenals de vogels, kunstige nesten bouwen, hunne eieren angstvallig bewaken en op leven en dood tegen roofers verdedigen om dan later voor hun kroost met de meeste liefde zorg te dragen.

'n Schitterend voorbeeld bieden ons de Zonnevisschen (Eupomotis). Zij leven zoowel in de wateren, die de Zuidkust van Amerika omspoelen, als in 't koudere Noorden. De Zonnevissch uit 't Zuiden herinnert kwa kleuren-pracht aan den papegaai — z'n schubben zijn hemelsblauw, goud, rood en geel, ja, sommige schijnen alle kleuren van den regenboog te hebben, overtoegen met 'n metaal-glans. Z'n noordelijke soortgenooten komen in kleur meer overeen met die van de veeren van 't roodborstje en de distelvink.

In de onmiddellijke nabijheid van den oever, bouwt de zonnevissch z'n nest. 't Lange dichte gras en de breede bladen van de waterlelie onttrekken het nest aan 't oog van lastige nieuwsgierigen. Zoowel mannetje als vrouwtje beginnen met 'n veilig plekje uit te zoeken; hebben ze zoo'n met kleine kiezelstenen bedekte plek op den rivierbodem gevonden, zoo vangen zij met grooten ijver aan. Wortels en stengels, die hen hinderen, worden weggedragen, kleinere wortels weten ze op vernuftige wijze door middel van hun staart op zij te schuiven. Vaak staan mannetje en vrouwtje recht overeind boven de door hen uitgekozen plaats en brengen samen zooveel beweging in 't water, dat alle kleine planten er door verwijderd worden. Kleinere steentjes, die hen hinderen, dragen ze in den bek weg, grootere stuwten ze met hun lichaam voort . . . Al spoedig is 'n ovaalvormige ondiepe kuil ontstaan met 'n zandigen bodem. De wortels en stengels, die ze op zij geschoven hadden, vallen er weer overheen, zoodra 't water tot rust komt en 't nest krijgt daardoor 't aanzien van een priëel, met als dak, de bladen

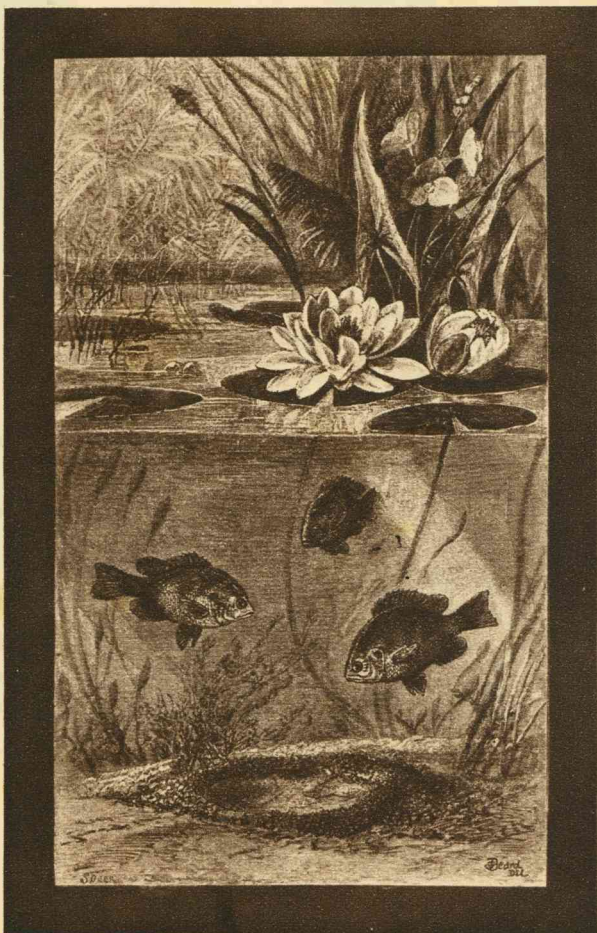

Nest van den viervinnigen stekelbaars.

der witte waterlelie. 't Vrouwtje legt nu haar eieren, waarover man en vrouw om beurten de wacht houden. Moge ook de zonnevissch tot de meest vredelievende gevindene dieren behoren, zoodra 'n vreemde, roofzuchtige visch het waagt het nest te naderen, wordt hij woedend, hij hapt en blaast van drift, de scherpe rugvinnen rijzen recht overeind, de borstvinnen trillen zenuwachtig en met z'n sterke staart brengt hij 't water in geweldige beroering. Kan de zonnevissch 't alleen niet af, zoo krijgt hij, daar hij in groote troepen bij elkaar leeft, van z'n burens hulp en gezamenlijk verjagen en achtervolgen ze den vijand, die 't niet zelden met den dood bekopen moet. Komt echter de „roofbaars” . . . daar kunnen ze niet tegen op. Dit sinjeur houdt er met z'n eega gewoonten op na, die herinneren aan die van den koekoek. De roofbaars is te lui of niet in staat zèlf 'n nest te bouwen, maar wacht tot de zonnevissch z'n woning voltooid heeft, hij drijft de zonnevisschen met geweld er uit en mevrouw roofbaars legt nu haar eieren in 't buitgemaakte nest, vaak tusschen de eieren der vorige eigenaars. 't Zij echter tot de eer der roofbaarzen gezegd, dat ze later evenveel zorg dragen voor de jonge zonnevisschen als voor de baarsjes.

Bij ons bouwt de gewone baars (Perca fluviatilis) z'n nest midden in den winter, men kan hem soms, door 't ijs heen, daaraan zien werken, ook hij maakt 'n ovale holte, ruimt ook steentjes en wat hem hindert uit den weg, maar verder is z'n woning weinig fraai.

De stekelbaars bouwt 'n nest, dat meer aan 'n vogelnest denken doet. Hij stelt het samen uit plantenvezels en draadwieren, welke hij vastlijmt met slijm van z'n lichaam. Zijn de eieren nog niet gelegd zoo is 't nest 'n soort tunnel, de stekelbaars kan de eene zijde z'n nest binnen zwemmen, de andere zijde er weer uit. Is 't voorloopige nest zoover klaar, dan zoekt meneer stekelbaars zich 'n bruiden geleidt haar naar z'n nest als naar 'n bruidskamer, waarin dan de eieren worden gelegd. Is dit geschied, zoo haalt hij 'n tweede

Nest van de Zonnevissch.

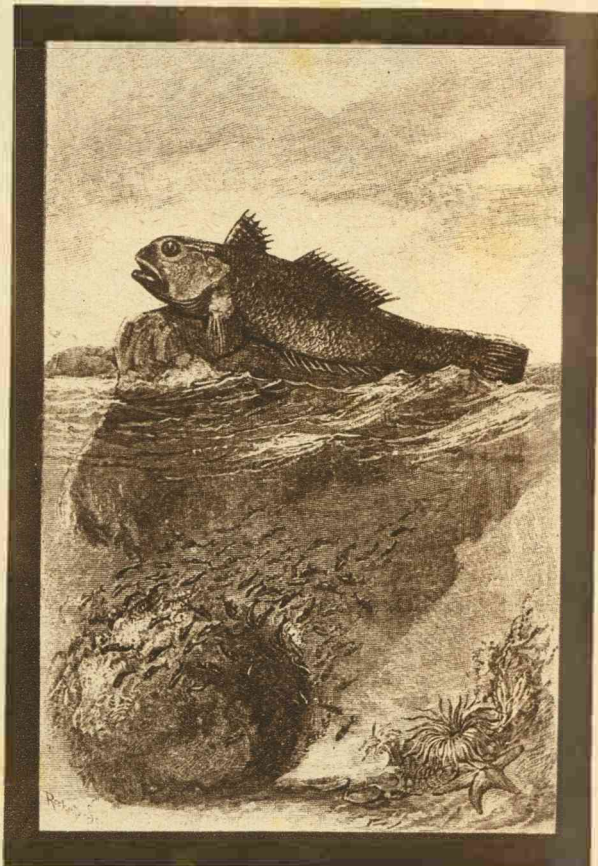
wijffe en de sultan-baars is niet eer tevree vooraleer er 'n vijftien honderd eieren in 't nest zijn gedeponeerd. Als nu vangt voor hem de zware taak aan 't nest te bewaken en de wijffes, waarmee 't eerst rozengeur en maneschijn was, zijn nu z'n gevaarlijkste vijandinnen, daar ze de eieren trachten op te peuzelen! Om te beginnen versterkt hij 't nest nog eens terdege en stopt ééne opening toe, zoo heeft hij slechts voor één ingang wacht te houden, waarvoor hij dan onafgebroken toeft, tevens 't nest steeds van versch water voorziende, door dit er met z'n vóórvinnen in te malen.

Wanneer de jongen op 't punt zijn uit te komen, zoo maakt hij meerdere openingen in 't nest, versterkt den aanhoudenden waterstroom en verplaatst telkens de eieren, nu eens naar de zijde van 't nest, dan weer naar 't midden. Zijn na tien of twaalf dagen de jonge baarsjes uitgekomen, dan moet hij zorgen, dat ze niet uit 't nest wegzwemmen, glipt er eentje of meerderen uit, zoo brengt hij ze in zijn bek weer terug.

Wordt de talrijke familie wat grooter, dan is er weldra ruimte te kort in 't nest en nu mogen de kleintjes ook naar „buiten”, mits ze maar in de onmiddellijke nabijheid van 't nest blijven. De stekelbaars weet z'n kudde prachtig bijeen te houden en zwemt er als 'n herdershond aanhoudend omheen. Na 'n dag of twintig kunnen de stekelbaarsjes 't alleen wel af en acht hij zich van z'n taak als „vader” ontheven.

Hoe vraatzuchtig de stekelbaars ook is, gedurende al dien tijd heeft hij zich geen tijd gegund zelf wat te nuttigen . . . zouden er onder de menschen geen vaders zijn, die zich dit nietige vischje tot voorbeeld mochten stellen?

Onder de grondels zijn er verschillende, die bijna even

Nest van den zwarten Grondel.

kundige nesten bouwen als de vogels. De zwarte grondel (Gobius niger) bouwt z'n woning tusschen 't zee gras der Middellandsche zee. Evenals de stekelbaars is het 't mannetje, dat 't nest bouwt en zóó lang op de jongen past tot ze voor zichzelf zorgen kunnen.

Is er tusschen vele visschen 'n groote mate van overeenkomst, wat betreft kleuren-tooi, allerlei sier-aanhangsels, 't leggen van eieren en 't bouwen van nesten, de overeenkomst wordt nog sterker bij 'n visch, waarvoor we (naar ik vermeen) geen Hollandschen naam hebben, maar die op z'n latijnsch deftig Periophthalmus heet. Deze visch bouwt niet alleen 'n fraai, practisch nest, maar verlaat zoo nu en dan 't natte element om op 't droge lustig rond te springen en op roef uit te gaan, en klimt zelfs in de boomen.

De ervaring is een voorraadschuur, waarin wij onze opgedane indrukken hebben opgetast.

Schaam u niet voor de meening der menschen, maar neem u in acht voor de waarheid.

Bedwing uw hartsochten, opdat gij niet door hen bedwongen wordt.

Waar veel vrijheid is, is veel dwaling, doch zeker is de smalle weg van de plicht.

Daal in uw hart en zoek en zin, maar — haal er ook wat uit!

HET ALLERNOODZAKELIJKSTE

et advies van haar dokter opvolgend, had de vorstinweduwe Dingodé besloten den winter in Italië door te brengen. De spaarzame, huishoudelijke neigingen van de oude dame zijn genoegzaam bekend: men weet, dat zij ernaar streeft uit haar werkelijk vorstelijk inkomen een nieuw kapitaal voor haar jongere kinderen te vormen. Het baart daarom volstrekt geen verwondering dat de voorbereidingen voor de reis, de reis zelve en het verblijf in Italië, zoo zuinig mogelijk worden ineen gezet. Alleen het noodzakelijkste zal worden uitgegeven.

Ook het gevolg van de vorstin zal maar zeer klein zijn; het bestaat slechts uit een dame van gezelschap, een kamenier, twee meiden en een secretaris, die gelijktijdig het ambt van reismeeester vervullen moet; een dokter, vier lakeien, een kok met twee maats en een koetsier; kortom: alleen de onontbeerlijke personen gaan mee.

De reis zal maar één maal onderbroken worden. In het hotel, waarin een deel van het reisgezelschap een nacht zal logeeren, zijn voor het persoonlijk gebruik der vorstin alleen de voor een achturig oponthoud noodzakelijkste vertrekken besproken, en wel: een slaapkamer, een zitkamer, een ontvangsalon en een werkkamer. Men moet zich immers weten te behelpen! In het uiterste geval kan het ontbijt ook in de zitkamer geserveerd worden. In Florence heeft men een der goedkoopere villa's gehuurd, die slechts twintig bewoonbare vertrekken bevat. Deze spaarzaamheid heeft zich gewroken: men zal zich genoodzaakt zien een deel van het mannelijk dienstpersoneel in een huis in de buurt onder te brengen. Slechts twee equipages en maar vier paarden zijn vooruitgezonden; in de villa is maar één kamer, het slaapvertrek der vorstin, van nieuwe meubelen, nieuwe tapijten en nieuw behang voorzien, omdat de vorstin nu eenmaal aan een mat-blauwe kleur gewend is en zich in een met grijze kleeden bedekte ruimte onbehaaglijk zou gevoelen. Zooals ieder onpartijdig buitenstaander zal moeten toegeven, heeft men zich hier werkelijk tot het allernoodzakelijkste beperkt.

*

„Nou, strenge boetprediker, nu zal je zelf eens ondervinden wat een huishouden kost, ook al zie je van iedere luxe af en al wil je alleen maar voor het allernoodzakelijkste zorgen,” zei triomfeerend bankier X. tot zijn neef, die hem zoo juist zijn voornemen had te kennen gegeven zijn rechten te halveeren en zijn plichten te verdubbelen, dat wil zeggen: te trouwen.

„Je zult moeten toegeven, dat men nauwelijks eenvoudiger kan leven dan wij, en tóch, hoe kostbaar is die eenvoud nog niet! Ik weet waarlijk niet, wat wij zouden moeten nalaten als wij moesten gaan sparen.

„Een gouvernante en een huisknecht zijn toch onontbeerlijk; en daar men toch zichzelf niet bedienen kan, moet men minstens twee vrouwelijke en een mannelijke bediende hebben. Een zomerverblijf moet men tóch óók hebben, en een reisje ieder jaar is voor mijn vrouw en mij noodzakelijk. Alleen in de opera zitten wij loge, anders vergenoegen wij ons met baaignoire. Wij hebben geen bepaalde ontvangdagen; ook op dit gebied beperken wij ons tot het uiterste. Misschien zes- of achtmaal in een jaar, oudejaarsvond en verjaardagen meegerekend, noodigen wij onze kennissen op een dinertje, dat hoogstens uit zes gangen bestaat met een glaasje Bordeaux en Champagne. Dat is tóch ook niet overdreven! Mijn vrouw is een ideaal van bescheidenheid: de kleinzielige

eerzucht, met dames uit haar kringen te concurreeren, is haar vreemd. Zij heeft het afgelopen seizoen slechts één baljapon laten maken, die voor iedere gelegenheid een weinig veranderd werd; een pracht-idee, waardoor de kosten van ieder bal ons op hoogstens vijftig gulden kwamen te staan. Zooals je ziet: weer alleen het noodzakelijkste, want ten slotte kan men van een vrouw toch niet verlangen, dat zij vijfmaal achter elkander in dezelfde baljapon verschijnt. Wij vermijden iedere overbodige uitgave; alleen dat wat noodzakelijk is, koopen wij. De piano,

Uit ons eigen, moole land.

Avondstemming aan het Kanaal bij Scheveningen.

die de kinderen voor hun studie gebruiken, was voor mijn vrouw niet meer te bespelen als er bezoek was. Daarom hebben wij op de tentoonstelling onlangs een nieuwe piano gekocht; een koopje: voor slechts duizend gulden.

Er is nu eenmaal niets aan te doen: het noodzakelijkste moet men hebben.”

*

werd gehouden, eigenlijk overbodig is, en dat het begrip „allernoodzakelijkst” steeds meer kan worden beperkt. Reeds langen tijd is de sigaar 'n uitsluitend Zondagsgenot geworden; de vrouw heeft ontdekt dat de werkvrouw die het vuile werk deed, gemakkelijker is te missen, dat thee zonder melk en met een beetje suiker veel smakelijker en gezonder is dan thee met melk, en dat iederen dag vleesch eigenlijk een overbodige luxe is, die zeer gemakkelijk gemist kan worden. Maar de beide meisjes moeten wintermantels hebben. Die zijn beslist noodzakelijk. De oude zijn al zoo afgedragen en bovendien zijn ze den meisjes veel te nauw en te kort geworden. Men behoefde alleen de stof maar te koopen; het knippen en naaien zouden de meisjes natuurlijk zelf doen. — Zij zelf, de Moeder, had niets noodig: haar oude mantel was nog goed genoeg; bovendien ging zij maar zelden uit. En nog één wensch, noch één hartewensch heeft de vrouw aarzelend en stotterend aan haar man te doen. Het kleed in de huiskamer, dat nu al twintig jaar ligt, is zóó oud, dat het niet meer versteld kan worden. Tegen een maandelijksche afbetaling van vier gulden kon men een nieuw kleed krijgen. Weliswaar nam men dan voor vele maanden een nieuwen drukkenden last op zich, maar — werkelijk — het kon niet anders — voor de menschen, die af en toe kwamen — want soms bleef er iemand met zijn voet in de gaten haken! Wat zou men wel van hen gaan denken, als men bemerkte dat zij niet eens meer in staat waren het allernoodzakelijkste te koopen!”

*

De vrouw van den fabrieksarbeider heeft zoo juist het weekloon van haar man ontvangen. De man is verstandig: hij heeft maar een gulden voor zichzelf ervan afgehouden. Al het overige, negentien gulden, heeft hij aan zijn vrouw gegeven, aan wie het is opgedragen met dit bedrag in de gezamenlijke behoeften der uit vijf personen bestaande familie te voorzien. De verdeling, die iedere week met het geld moet plaats hebben, is spoedig gebeurd.

Zooveel voor vuur, zooveel voor huur, zooveel voor licht, zooveel voor aardappelen, brood, meel en zout. Voor het nieuw aanschaffen van kleeren of linnengoed komt op dit budget geen post voor. Aan dergelijke buitensporigheden heeft de vrouw nooit gedacht. Men moest al blij zijn, wanneer men het allernoodzakelijkste koopen kon.

Af en toe krijgt men immers wel eens een kleedingstuk of een of ander stuk huisraad of keukengereedschap. Koopen kon zij zoo iets nooit, ook al zou zij zich met de slechtste kwaliteit tevreden stellen. Dat laat haar geld niet toe. Maar de gekregen kleeren moeten worden versteld en veranderd, en zoo is het streven van de vrouw erop gericht van haar huishoudgeld een paar dubbeltjes over te houden voor den aankoop van garen, band, sajiet en knopen en zeep en zand — kortom: voor de aanschaffing van het allernoodzakelijkste.

*

Met moede, slepende schreden wandelt een oude bedelaar naar zijn „huis”. Zijn dagtaak: langs de huizen te bedelen, is volbracht. Hij behoort tot hen die door de omstandigheden het slechts bedacht zijn, tot de geheel onterfden, die niet eens het kapitaal van den bedelaar: een meelijopwekkend gebrek bezitten. Hij heeft er ook geen slag van de menschen te ontroeren of door een geschikte entoespreiding van zijn ellende stemming voor zich te maken. Wat hij per dag ophaalt, is daarom zeer gering, en tóch is het meestal voldoende om te koopen wat hem het noodzakelijkste lijkt. Hij bezit niets, dat hij voor vernieling

bewaren wil, hij heeft niet eens meer lust of behoefte zijn lompen rein te houden.

Hij wil onder een dak slapen, zijn honger stillen. Beide wenschen kan hij vervullen met wat hij vandaag ontvangen heeft. Een dubbeltje slaappeld en een dubbeltje voor een broodje. En bovendien was hij zoo gelukkig ergens een eindje sigaar te vinden.

Hij is tevreden! Want hij heeft het allernoodzakelijkste en meer verlangt hij niet!

(Naar: G. Schwarzkopf).

Uit ons eigen, moole land.

Een typisch hollandsch grachtje. — (Heerengracht, bij de Reguliersgracht, Amsterdam).

De geheele familie, uit vader, moeder, twee meisjes en een zoon bestaand, is geheel aangewezen op het inkomen van den man, die als beambte een salaris van achttienhonderd gulden heeft. Van dit salaris moet de familie naar haar „stand” leven — een kunststuk, welks uitvoering steeds zwaarder werd naarmate de kinderen groter werden. De gesprekken tusschen man en vrouw behandelen steeds hetzelfde thema: de geldvraag, en komen steeds tot hetzelfde bevredigende resultaat. Zij komen steeds tot de conclusie dat een of ander, dat nog kort geleden voor onontbeerlijk

VAN HEINDE EN VERRE

Een geschenk voor de Lakenhal.

De vrienden van Dr. C. H. Dee, te 's-Gravenhage, den schilder van bevallige bloemen-aquarellen, hebben, bij gelegenheid van zijn 60sten geboortedag, aan het Museum in zijn geboortestad Leiden, aan de Lakenhal, de hierboven gereproduceerde aquarel „Witte Chrysanthen" als geschenk aangeboden.

Nederlandsche studenten te Parijs.

De vorige week hebben een aantal Nederlandsche studenten een bezoek gebracht aan de Fransche hoofdstad, waar zij op hartelijke wijze ontvangen werden. Onze correspondent kiekte hen tijdens hun bezoek aan het kasteel te Chantilly.

De burgeroorlog in China.

In China woedt op 't oogenblik een burgeroorlog. Het leger van generaal Tsjang Tso Lin, dien wij hierboven met zijn Generalen Staf afbeelden, is door generaal Woe Pei Foe verslagen. De laatste is thans meester van Peking.

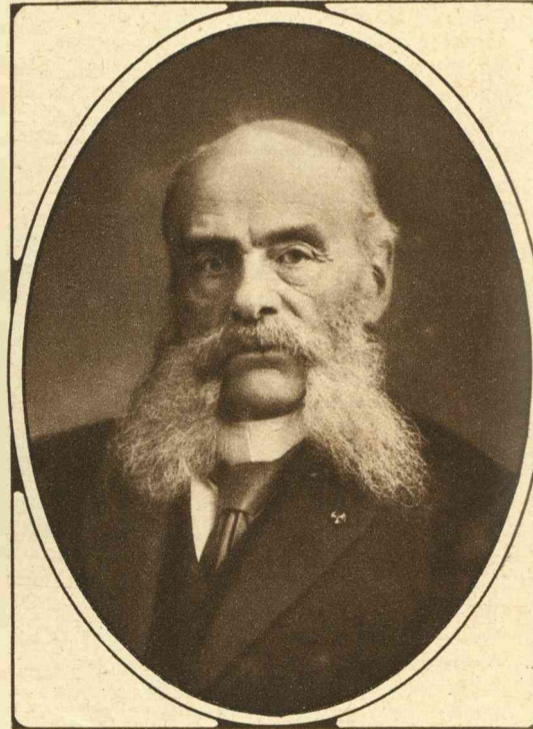

T. Bekkering,

hoofd-inspecteur van Politie, chef van het Bureau „Wijk" te Maastricht, herdacht op 1 Mei i.l. onder zeer vele bliken van belangstelling den dag waarop hij vóór 25 jaar bij de politie in functie trad.

Wij hebben het genoegen onzen lezers een interieur-foto aan te bieden van het gunstig bekende schoenenmagazijn Salamander, Kalverstraat 165 te Amsterdam, 't welk thans geheel gemoderniseerd is. Wij hebben ons overtuigd, dat men daar eene uitgebreide sortering vindt van de nieuwste modellen. Dit behoort niet te verwonderen, als men bedenkt, dat de Salamanderfabriek, welke in Duitschland alleen circa 1100 filialen heeft, per uur 1000 paar schoenen uitsluitend in Good Year fabriceert. Het merk „Salamander" heeft zich een wereldnaam verworven, doordat de soliditeit gepaard gaat met elegante uitvoering en buitengewoon goeden pasvorm. Bovendien zijn alle schoenen voorradig in halve maten en in diverse wijden terwijl de prijzen onder de zolen gestempeld zijn. De firma heeft eigen zaken te Amsterdam en Rotterdam, terwijl binnenkort ook te Arnhem een filiaal geopend wordt.

Mr. J. A. F. Coebergh †.

Op ruim 80-jarigen leeftijd is te Leiden overleden Mr. J. A. F. Coebergh, oud-notaris en oud-schoolorganiizer in het voormalige vierde district in Zuid-Holland. De overledene, die tot kort voor zijn dood nog talrijke belangrijke functies bekleedde, behoorde tot de meest-geziene burgers der Sleuteistad.

Prof. Dr. F. PIJPER

(BIJ ONZE VOORPLAAT)

Op den 5den Mei 1922 was het vijf en twintig jaar geleden, dat Professor Dr. FREDERIK PIJPER zijne intrede deed als Hoogleraar in de Geschiedenis van het Christendom en van de Leerstellingen van den Christelijken Godsdienst aan de Rijks-Universiteit te Leiden.

Te Hoogwoud in 1859 geboren, bezocht hij de hoogeschool te Leiden en promoveerde aldaar in 1883 tot doctor in de theologie op eene dissertatie, getiteld: „Jan Utenhove". Na in de Ned. Herv. Gemeenten Eenigenburg, Kimswerd, Veendam en Berkhout als predikant werkzaam te zijn geweest, volgde hij prof. Acquoy als hoogleraar op en hield 5 Mei 1897 zijne inaugureele rede te Leiden over: „De geschiedenis van het godsdienstig-zedelijk leven".

Als geleerde heeft Prof. Pijper zich door zijne boekwerken en tijdschriftartikelen in binnen- en buitenland een naam verworven: wij denken allereerst aan het „Nederlandsch Archief voor Kerkgeschiedenis", dan aan het standaardwerk de „Bibliotheca Reformatoria Neerlandica", aan zijne geschriften over het roomsch-katholicisme. Aan zijne studiën op het gebied der epigrafie en kunstgeschiedenis, terwijl niet vergeten mag worden hoe hij de belangstelling voor de bestudeering der katakomben te Rome in ons vaderland heeft verlevendigd, de belangen der zending heeft behartigd en het herstel der internationale betrekkingen ook nog onlangs door zijne deelneming aan de Pilgrim-fathers-herdenking heeft bevorderd. Als docent heeft hij tal van studenten in de hem toevertrouwde vakken ingeleid en niet weinigen tot zelfstandige geschiedvorschers gevormd. Maar ook als mensch is hij door zijn helder oordeel, zijn zakelijk en pittig woord, zijne nooit vruchteloos ingeroepen hulpvaardigheid en door zijn vaderlijken raad voor menigeen tot een zegen geweest.

Op de druk bezochte Receptie, welke door prof. Pijper werd gegeven,

hebben verscheidene personen het woord gevoerd. De rector-magnificus, prof. dr. Snouck Hurgronje, sprak namens den senaat der Leidsche Universiteit. Jhr. Mr. Dr. De Gijsselaar namens de Curatoren en prof. dr. Windisch namens de theologische faculteit. De studenten Samberg, Romijn en Bleeker voerden het woord namens de theol. gezelschappen, terwijl ds. Van der Giesen uit Rotterdam de gevoelens van het Ned. zendingsgenootschap vertolkte, en prof. Van Nes namens het Pilgrim-Fathers-Genootschap de gelukwenschen aanbood. Een afgevaardigde uit de gemeente Kimswerd (Fr.), waar prof. Pijper als predikant heeft gestaan, sprak den jubilaris op hartelijke wijze toe. Hierna heeft prof. dr. Eekhof het portret, waarvan de foto op onze voorpagina is te vinden, geschilderd door Floris Arntzenius te 's-Gravenhage, namens leerlingen, oud-leerlingen en vrienden aangeboden. Bij dit portret was een in rood marokijnleder gebonden album gevoegd, dat de handteekeningen bevat van hen, die aan het huldeblijk hebben bijgedragen en dat door den heer H. Veldhuis met tafereelen en symbolen uit het leven en de werken van prof. Pijper, alle in strengen en ernstigen toon gehouden, is verlicht.

DE OVERSTROOMING VAN DEN RIJN

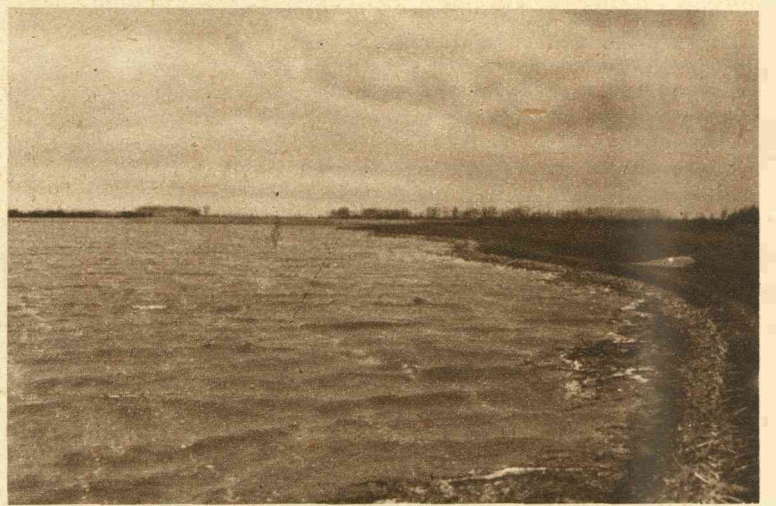

Daar het Rijnwater met ontzettende massa's uit Duitsland komt aanrollen en onafzienbare vlakten in de omgeving van Lobith, Zevenaar en andere plaatsen in de buurt van den Rijn blank zet, begint de hoogwatermisère in deze streken op een catastrofe te gelijken, die voor duizenden guldens schade aan de landerijen toebrengt. Het schier ongeïooflijke verschijnsel doet zich nu voor, dat in de maand Mei het water van den Rijn tot aan den dijk staat. In allerijl heeft men daarom getracht — vaak met levensgevaar — het vee in veiligheid te brengen. Onze fotograaf heeft van deze hoogwater-ellende een aantal uitnemend geslaagde beelden gemaakt, die wij op deze pagina reproduceeren. Hierboven, links: Een der ondergelopen polders bij Oud-Zevenaar. Midden: het kwelwater, dat tegen den dijk bij de Katholieke kerk te Oud-Zevenaar staat. Rechts: Een der bij Oud-Zevenaar ondergelopen wegen.

De overstromingen bij Elten-Babberich.

Zooals men ziet vormen de polders thans een onafzienbare watervlakte, die aan de Kagerplassen doet denken.

Een ondergelopen weg tusschen Oud-Zevenaar en Lobith.

Op de hooger gelegen landerijen graast nog vreedzaam het fraaie rood-bonte vee, onbewust van het gevaar dat het wellicht bedreigt.

Hoe hoog de Rijn bij Westervoorde stond op Donderdag 4 Mei. — Gezicht vanaf de Spoorbrug.

Gezicht op den Rijn vanaf de Schipbrug bij Arnhem, eveneens op Donderdag 4 Mei.

HET SPEL IN DE LUCHT

DOOR ELISE WESSELINK-RUTGERS

et publiek juichte.

Als een blanke vogel, dol van levensvreugd, buitelde de kleine tweedekker door de strakblauwe lucht, met onfeilbare zekerheid binnen de grenzen van het mogelijke gehouden door de geofende handen van Otto Wilman, wiens démonstraties altijd opnieuw een stroom van geestdriftigen naar het vliegtterrein lokten.

Plotseling werd de aandacht van de omhoog kijkende menschen afgeleid door opklinkend rumoer in de buurt van de hangar, waar verscheiden vliegeniers, mécaniciens, persmannen en andere ingewijden pratend groeften, nu en dan den tweedekker even met de oogen volgend met de kalmere belangstelling van het gewoon-zijn aan wat voor het groote publiek nog altijd wonderen bleef.

Een lange man in grof, grijs costume had een kleineren, blauwgekielden man aangegrepen, een worsteling was tusschen hen ontstaan.

„Dat is Peter Lange!” riepen enkele stemmen vanaf de dichtstbijzijnde tribune.

„Peter Lange!”

„Wat doet hij?”

„Wien heeft hij daar te pakken?”

Bij de hangar klonken luide uitroepen verward dooréén, de overige pioten liepen op het worstelende tweetal toe, de geheele groep golfde de wijd-openstaande hangar binnen, de deuren werden met groot geraas gesloten.

De nieuwsgierigheid op de tribune steeg, maar vóórdat pogingen tot bevrediging daarvan konden worden gedaan, werd opnieuw de algemeene aandacht in een andere baan gestuwd.

Een man rende over het veld naar de plaats, waar de afroeper stond en gaf hem haastig een order. Onmiddellijk bracht de afroeper zijn reuzenhoorn aan den mond en schreeuwde zijn nieuws naar verschillende richtingen uit:

„Peter Lange stijgt op in zijn Blériot, om zijn hoogte-record te verbeteren! Peter Lange stijgt op in zijn Blériot...”

Luide toejuichingen begroetten deze mededeeling, die door welwillende stemmen verder gedragen werd naar de toeschouwers, die te ver verwijderd zaten, om den afroeper te verstaan.

Na Otto Wilman was Peter Lange de man, die het meest de belangstellenden in spanning wist te houden; de „Rivalen der Lucht” werden zij genoemd, omdat zij voortdurend trachtten, elkaar den loef af te steken in tot roekeloosheid opgevoerden durf en het was in vliegerskringen algemeen bekend, dat zij elkaar even hartgrondig verfoeiden als twee jaloersche schoonen, die ieder voor zich de onverdeelde hulde van een schare aanbidders begeeren.

Otto Wilman had zich een voorsprong op zijn mededinger weten te verwerven door een bijzonder geslaagde spiraalvlucht, die niemand scheen te kunnen nadoen; Peter Lange daarentegen had groter hoogte bereikt en zich bovendien naam gemaakt door zijn wonder-snelle wendingen en zijn vogel-licht bewegen.

Noch Otto Wilman, noch Peter Lange liet een gelegenheid waarin een poging gedaan kon worden tot overtroeven van den concurrent, ongebruikt voorbijgaan en pessimisten voorspelden, dat hun na-ijver hen ten slotte in den dood zou drijven.

Die beiden tegelijk in de lucht, tegelijk hun stoutmoedige toeren verrichtend, dat zou een gebeuren zijn, dat lang naleven zou in de herinnering van de daarbij tegenwoordige aviatiek-enthousiasten!

De hoog-zwevende tweedekker was voor een oogenblik vergeten, aan de vluchtig waargenomen worsteling bij

de hangar dacht niemand meer; aller oogen waren gericht op de gesloten deuren, waarachter de voorbereidselen voor de nieuwe demonstratie werden getroffen.

De deuren ratelden open; de Blériot werd zichtbaar met Peter Lange in den stuurstoel; men zag den beroemden

DE ZENDINGSBAZAR IN SALVATORI TE AMSTERDAM.

De christen-gemeente te Tasikmalaja, een zendingspost der Nederlandsche Zendingsvereniging, heeft dringend behoefte aan een kerkgebouw, aangezien de loods, waarin voorheen de godsdienstoefeningen werden gehouden, is ineengezakt. Teneinde de gemeente te Tasikmalaja in den bouw tegemoet te komen, heeft zich te Amsterdam een comité gevormd, dat van 2-4 Mei in „Salvatori” aldaar een bazar hield, waar vele interessante inzendingen tentoongesteld werden. Dat ook de humor op dezen bazar niet ontbrak, blijkt uit bovenstaande, door onzen fotograaf genomen kiek, welke, een parodie op het Rijksmuseum voorstelt. De andere foto geeft een overzicht van den bazar.

vliegenier de hand opsteken; de mécaniciens sprongen van het toestel weg, de schroef begon te snorren en de Blériot rolde in razend tempo over het veld, over een lengte van een veertig meter den bodem met de wielen rakend, daarna zich met een luchtig sprongetje van den grond verheffend.

De machine zweefde de lucht in, snorrend als een reusachtige bromvlieg, die haar wijd-uitgespreide vleugels en haar achteruit-stekend lijf in schuinsche richting opwaarts dreef.

Hoera-geroep klonk den opstijgende achterna, kijkers werden op de beide machines gericht, weddenschappen werden aangegaan.

Bij de hangar was het stil geworden.

Hevige spanning scheen de ingewijden van het vliegveld roerloos aan hun plaats te binden en hun den lust tot spreken te benemen.

Het publiek bemerkte niets van de verandering, die over de kleine groep gekomen was; niemand had tijd, om zijn aandacht aan bijzaken te geven, zoozeer hield, wat in de lucht gebeurde, aller belangstelling geboeid.

Peter Lange steeg vlugger op dan men ooit tevoren een vliegenier had zien omhoogzweven, in bijna loodrechten stand snorde de bromvlieg met duizelingwekkende snelheid de gouden zon tegemoet.

De geestdrift van het publiek uitte zich in kreten en uitroepen, die tot een gonzend koor versmolten.

„Kijk! kijk! Wilman heeft hem in de gaten gekregen!”

„Zou hij hem herkennen?”

„Natuurlijk! Hij kent de machine toch!”

„Wat zou hij doen?”

„Dat wordt een wedstrijd?”

„Hoera voor Peter Lange! Hij haalt in!”

„Wilman tracht te ontkomen!”

„Dat zal hem niet gelukken!”

„Waarom niet?”

„De Blériot is lichter!”

„Maar de tweedekker houdt het langer uit!”

„Onzin!”

„Hoera voor Wilman! Hou je taai!”

„Wat gaan ze hoog!”

„Wie is er nu boven?”

„Ik zie niets meer dan twee stippen!”

Het was zoo; de beide machines waren voor het bloote oog stippen geworden, waarin geen beweging meer was waar te nemen; velen uit het publiek wendden hun blikken af en gunden hun vermoeiden nekken eenige verpoozing; het was onmogelijk, uit te maken, wat er hoog in de lucht gebeurde.

De bij de hangar staanden voelden een rilling door hun leden gaan; menig door lucht en zon gebruid gezicht verbleekte door de ontzettende spanning, door den wedstrijd daarboven gewekt.

„Dat wordt een catastrofe!” prevelde een zenuwachtige stem. — „Wat moeten wij doen?”

„Wij kunnen niets doen!”

„De ambulance moet gewaarschuwd worden!”

„Wat helpt dat nu? Kijk, kijk, zij dalen!”

„Wie is dat? Ha! Lange is boven! Hij dwingt Wilman tot dalen! Wilman begrijpt het niet! Hij ontsnapt weer! Lange zal vallen! Hij forceert zijn machine op een manier, die...”

„Als hij valt, zal Wilman dalen, dan is er tenminste één gered! Maar misschien is het Wilman, die het eerst neerstorten zal! Kijk eens naar Lange! Hij...”

De beide machines dwarrelden om elkaar heen als speelsche vlinders, die elkaar najagen, nu de één boven, dan de ander, nu de één wijkend, dan de ander, soms op dezelfde hoogte schijnbaar elkaar aanrakend, om dan met een luchtige beweging weer uitéén te schieten.

Stormachtig gejuich klonk op uit het publiek, dat het spel in de lucht, een spel, zoo dartel en stoutmoedig, als niemand ooit had aanschouwd, opnieuw met onverdeelde aandacht gadesloeg.

Stoeiend en dwarrelend, draaiend om elkaar heen, daalden de beide machines langzaam neer, soms even een beweging van opnieuw stijgen makend, die steeds door den vluggen Peter Lange verijdeld werd.

Het snorren van de schroeven klonk steeds luider op in de ooren van de toeschouwers, ging eindelijk over in duidelijk geraas.

Otto Wilman was de eerste, die zijn motor stopzette en langs den beganen grond naar de hangar streek, waar de tweedekker tot staan kwam.

DE VERJAARDAG VAN H. K. H. PRINSES JULIANA

Ter gelegenheid van H. K. H. Prinses Juliana's verjaardag, die dit jaar in verband met het feit dat 30 April op Zondag viel, op Maandag 1 Mei gevierd werd, maakte onze fotograaf 's-Gravenhage een tweetal opnamen, die wij hierboven reproduceeren. Links: Het muziekkorps „Klein maar dapper”, dat in de residentie vele bewonderaars telt, trekt door de straten der stad. Rechts: de menschenmenigte die van het in het Voorhout voor het Paleis der Koningin-Moeder gegeven concert genoot.

Daverende toejuichingen van het publiek begroetten den bewonderden vlieger, die haastig uit zijn toestel klom, zijn oorleppen afrukte en tot zijn verbazing door zijn collega's gefeliciteerd en gehandrukt werd, alsof hij iets heel bijzonders had verricht, terwijl juist zijn altijd na-ijverige concurrent hem verhinderd had, zijn beroemd geworden spiraalvlucht te volvoeren.

Maar vóór hij uitleg vragen kon, raakte ook de Blériot den bodem en allen snelden naar Peter Lange toe, om hem bij het uitklimmen behulpzaam te zijn en hem eveneens met gelukwensen te overstelpen.

„Alle duivels! Wat is er toch aan de hand? Ik begrijp er niets van!” riep Otto Wilman uit en toeloopt op zijn concurrent, die doodelijk vermoeid scheen van het spel in de lucht, vroeg hij:

„Wat bezielde je toch, Lange? Wat beteekenen de gekke kunsten, die je hebt uitgehaald? Waarom...?”

„Kijk je machine maar eens na!” antwoordde deze. „Dan zul je begrijpen!”

„Mijn machine?”

„Ja”.

„Wat is daar mee?”

„Kijk maar eens! Kijk vooral eens goed na, of er ook iets hapert aan het horizontale roer!”

Otto Wilman liep naar den tweedekker, gevolgd door al de aanwezigen, die, hoewel gedeeltelijk ingelicht omtrent hetzonderlinge gebeuren, van nieuws-gierigheid brandden, om het fijne van de zaak te vernemen.

Bijgestaan door oollega's en mécaniciens, haalde Otto Wilman het horizontale roer uit elkaar en plotseling ging er een luide kreet op in de hangar.

Bleek van ontzetting constateerde de man, die een oogenblik tevoren nog op onmetelijke hoogte in den tweedekker rondzweefde, dat een misdadige hand op arglistige wijze een defect aan de machine had teweeggebracht, een defect, dat hem bij zijn voorgenomen spiraalvlucht onvermijdelijk tot neerstorten gebracht zou hebben, dat hem bij een langer verblijf in het luchtruim eveneens spoedig noodlottig geworden zou zijn.

„Lange!” bracht hij uit. „Je hebt mijn leven gered! En ik... ik durfde je verdenken van een kleinzielige poging, om mij te verhinderen...! Kun je, mij vergeven?”

Peter Lange stak zijn hand uit, die zijn mededinger stevig drukte.

„Me dunkt,” zei hij, „dat we onze gevoelens van rivaliteit

HET ÉEN-MEIFEEST TE BERLIJN.

De massa-demonstratie der Berlijnsche arbeiders op den eersten Mei in den Lustgarten bij den Dom. Ondanks den dikwijls hevigen regen bleven allen naar de vele redevoeringen, die gehouden werden, luisteren.

nu meteen maar moesten begraven; die zijn op den beganen grond alleen maar lastig, in de lucht kunnen ze levensgevaarlijk zijn!”

„Maar wie is de schurk, die...?”

„Ja, vertel eens, Lange, wat er toch eigenlijk is gebeurd!” verzochten meerdere stemmen.

Peter Lange wendde zich tot zijn eigen, vertrouwen helper.

„Brenge je gevangene eens hier, Miller!” sprak hij en een oogenblik later werd uit een klein kleedkamertje achter in de hangar een man tevoorschijn gebracht, wiens armen en beenen met dikke touwen zorgvuldig vastgebonden waren.

Otto Wilman sprong op den gevangene toe.

„Schurk!” riep hij uit. „Was dat je wraak?”

„U hebt mij zonder reden ontslagen!” antwoordde de man norsch.

„Zonder reden? Minstens tienmaal heb ik je gewaarschuwd, dat ik mijn veiligheid niet aan een dronkaard wenschte toe te vertrouwen! En toch was je gisteren totaal onbekwaam! Heeren, u kunt allen getuigen, dat deze man een aanslag op mijn leven deed! Brenge den schurk uit mijn oogen. Ik walg van zijn aanblik!”

„De politie is gewaarschuwd!” deelde Miller mede.

„Bewaak hem goed! Hij is slim en handig! Maar Lange, hoe wist je, wat er gebeurd was? Hoe heb je den schoft tot een bekentenis kunnen brengen?”

Allen omringden Peter Lange, die vertelde:

„Ik wist aanvankelijk evenmin iets als Wilman zelf. Wel was het mij opgevallen, dat Trent hier rondzwierf; ik meende, dat Wilman hem ontslagen had, maar toen ik hem aan de machine bezig zag, hield ik het ervoor, dat hij weer in genade aangenomen was. Totdat ik toevallig na het opstijgen van den tweedekker dicht bij Trent kwam te staan en de valsche gluipeblikken zag, waarmede hij Wilman nakeek. Ik sprak hem aan, hij schrikte, wat mij een bewijs scheen van de onzuiverheid van zijn geweten. Ik vroeg hem wat hij aan de machine had uitgevoerd, maar pas toen ik verklaarde, dat het mij een aardig sommetje waard zou zijn, van mijn mededinger verlost te worden, kwam hij los en vertelde mij den laaghartigen streek, dien hij had uitgehaald. Je ziet Wilman, dat onze jaloezie voor ditmaal een nuttige rol heeft gespeeld; als Trent daarvan niet op de hoogte was geweest, zou hij mij niet geloofd hebben en hij zou zich niet als 'n stomming verraden hebben!” Opnieuw drukten de „rivalen der lucht” elkaar de hand.

Den volgenden dag verschenen in alle bladen sensatieberichten over den laaghartigen aanslag van den ontslagen monteur en menigeen huiverde toen hij las, wat het schijnbaar luchtige spel in de lucht in werkelijkheid was geweest.

DE HERDERIN

NAAR DE SCHILDERIJ VAN JACOB GERRITZZOON CUYP. IN HET RIJKSMUSEUM TE AMSTERDAM

(Cuyp was een bekend Nederlandsch historie-, portret- en dierschilder, die van 1594 tot 1652 leefde. Het doek, dat wij hierboven reproduceeren, doet de uitmuntende kwaliteiten van den kunstenaar op sprekende wijze tot haar recht komen).

DE KASCONTROLE NIEUWE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

4) (Vervolg)

Ik heb ze in de la van mijn schrijftafel gelegd.”
„Ik zou ze willen zien.”
„Wanneer?”
„Dadelijk. Op staanden voet.”
„Dus wilt U de zaak in handen nemen?”

De detective keek zijn bezoeker aan en glimlachte.
„Wanneer alles mij niet bedriegt, dan doet zich hier een geval voor, dat tot de interessantste behoort, dat mij ooit overkomen is. Kom mee. We zullen de papieren halen.”

De twee heeren stegen uit den auto en traden het bankgebouw binnen op de Hohen Bleichen.

„Wij zullen denzelfden weg nemen, dien mijnheer Thomas zoo handig gekozen heeft,” zei Joe Jenkins. „Ik bedoel dien, die direct vanuit de vestibule in uw privé-kantoor leidt. Dat heeft verscheidene voordeelen, van welke de voornaamste is, dat het personeel voorloopig niets van deze heele geschiedenis bemerkt.”

De directeur liet den Amerikaan binnentreden en trok de deur achter zich toe.

„In deze schuiflade dus,” en de detective trad op de eiken schrijftafel toe, „liggen de papieren? Wilt U zoo goed zijn open te maken?”

De directeur kreeg een rinkelenden sleutelbos en stak den sleutel in het sleutelgat. Een paar maal sprong het slot klikkend los en veerde weer terug. Mijnheer Kieszling keek zijn metgezel verbaasd en een weinig angstig aan. Eindelijk gaf de sluiting toe, en de schuiflade ging open.

„Nu?”

De detective trad nader en wierp een blik op de weinige papieren, die er welgeordend lagen.

„Nu?” herhaalde hij.

Kieszling haalde de papieren eruit en wierp ze nerveus door elkaar. Zijn hand zocht koortsig in de geschreven stukken rond. Maar plotseling zonk ze slap neer, en duizelig viel hij achterover.

„De papieren zijn verdwenen,” steunde hij, terwijl een vaal bleke kleur op zijn gelaat kwam.

„Verdwenen?” herhaalde de detective. „Verdwenen? Dat moet ik zeggen: deze mijnheer Thomas verstaat zijn werk!”

Kieszling stond bleek en als versteend tegen den kant van de kast geleund en staarde met flikkerende oogen naar de schuiflade, op die leege, witte houtoppervlakte, die hem als hoonend aangrijsde.

„Dat is het einde,” zei hij mat. „Het einde. Ik ben verloren.”

Joe Jenkins wendde langzaam het hoofd naar hem toe, ging op hem af en legde hem zijn hand op den schouder.

„Zoo gauw mag men den moed niet verliezen, mijnheer Kieszling. Zoo gauw niet. Wanneer, zei U, heeft mijnheer Thomas aan de Berlijner Centrale getelegrafeerd?”

Kieszling kromp ineen en keek verward op.

„Eergistermorgen.”

„Eergisteren. Dat was dus Maandag.”

Een matte straal als een ontwakende hoop, kwam op Kieszling's gezicht.

„Maar de post moet,” begon hij haperend, „de post moet het formulier bezitten. Het telegramformulier, dat mijnheer Thomas heeft uitgeschreven. De post. Natuurlijk. Dat is de plaats, waartoe wij ons moeten wenden.”

De Amerikaan keek naar den grond.

„Is U zoo vast overtuigd, dat Mijnheer Thomas werkelijk getelegrafeerd heeft?”

Kieszling dacht na.

„Maar natuurlijk,” besloot hij eindelijk, verlicht herademend. „Er is geen twijfel aan dat Thomas getelegrafeerd heeft.”

„En waarom houdt u dat voor zoo ontwijfelbaar?” vroeg de detective.

„Nu,” Lieszling schudde een weinig afkeurend zijn hoofd en glimlachte. „Dat bewijst toch het antwoordtelegram, dat twee uur later ontvangen is. Hetzelfde, dat men ons nu gestolen heeft.”

De detective haalde de schouders op.

„Komaan: wanneer U het denkt, laten wij dan naar het hoofdkantoor gaan.”

Kieszling keek hem aan, blijkbaar verwonderd:

was dat werkelijk de man, die hem helpen kon? Een detective, wien het meest voor de hand liggende klaarblijkelijk niet inviel?

Hij richtte zich met een ruk op en zei met een bedwongen ongeduld in zijn stem: „Laten wij naar het hoofdkantoor gaan.”

De directeur van het telegraafkantoor kwam den beiden heeren beleefd tegemoet, eenige seconden nadat de Amerikaan zijn kaartje had laten binnenbrengen.

„Zeer verheugd, U te leeren kennen, Mr. Jenkins,” zei hij en schudde den detective de hand. „Kom binnen, heeren. Ik ben bij voorbaat overtuigd, dat het niets onbelangrijks is, dat U en dezen heer — ik veronderstel, een van uw cliënten — tot mij voert.”

De detective knikte. „Mijnheer Kieszling,” hij wees met de hand naar deze; de twee heeren maakten een buiging voor elkaar; „mijnheer Kieszling is van meening, dat er eergistermorgen een telegram van Hamburg naar Berlijn is gezonden, welks afzender Walter Thomas heet en welks geadresseerde de directie van de Continentalbank in Berlijn was.”

De directeur knikte. „U wilde dit telegram zien?”

Een tijdschrift, waaraan behoefte was.

De buitengewone ontwikkeling van het tennisspel hier te lande, heeft bij beoefenaars en minnaars dezer sport meer en meer de behoefte aan een eigen orgaan doen ontstaan. Vooral, omdat de ruimte die dag- en weekbladen voor „tennissen” beschikbaar stellen, bij lange na geen gelijken tred houdt met de belangstelling van het publiek voor het spel. Met vreugde zullen dan ook de vele tennis-enthousiasten in den lande vernemen, dat zij van heden af een eigen orgaan bezitten! Zijn naam is „Lawn-tennis en Golf”, en het eerste nummer ligt thans vóór ons. — Er valt niets dan goeds van te zeggen! De inhoud van dit fraaie, in rotogravure uitgevoerde nummer is door de redactie, die bestaat uit de heeren G. J. Scheurleer, A. J. Feith, F. van der Esch en C. Vredenburg op waarlijk uitnemende wijze verzorgd. Vele fraaie kiekken en belangwekkende artikelen vormen samen een zeer interessant geheel, terwijl ook de komende nummers met belangstelling tegemoet gezien zullen worden, in aanmerking genomen de lange rij van uitstekende medewerkers, zowel voor Golf als voor Lawn Tennis, van wier daadwerkelijke hulp de redactie zich verzekerd heeft. „Lawn Tennis en Golf”, dat het officieel orgaan is van den Ned. Lawn-Tennisbond en het Ned. Golf-Comité, wordt uitgegeven door A. W. Sijthoff's Uitg. Mij te Leiden. Per seizoen zullen twintig nummers verschijnen, die tevens belangwekkende bijdragen over Tourisme en Society zullen bevatten. De prijs bedraagt per seizoen f 6.—, fr. p. d. f 6 50 terwijl het eerste nummer voor den prijs van 15 cents overal verkrijgbaar is. — Hierboven reproduceeren wij de voorpagina van het eerste nummer van „Lawn Tennis en Golf”.

„Ja. En verder moet er een antwoordtelegram op dit telegram over den draad der Rijkspost gegaan zijn. Eenige uren later. Alzoo omgekeerd: de Continentalbank in Hamburg als geadresseerde.”

„Heel goed.”

„Van het eerste telegram,” ging de detective voort, „moet alzoo het origineel in het bezit van de post zijn. En wat het antwoordtelegram betreft, moeten er overeenstemmende aantekeningen in de ontvangstlijsten te vinden zijn. Ik zou U dus willen verzoeken, de goedheid te willen hebben ons over deze twee telegrammen inlichting te geven.”

„Neemt U een oogenblik plaats, heeren. Ik zal U direct de gewenschte verklaringen kunnen doen.” Met deze woorden verliet de directeur de kamer.

De twee mannen waren alleen. Een kille rust lag over deze sobere ambtenaarskamer. Door de hooge vensters zonder gordijnen stroomde het droevige licht van den als loden Hamburger voorjaarshemel zwaar en drukkend naar binnen.

Kieszling keek uit de ooghoeken heimelijk naar den detective. Deze stond, de handen in de zakken van zijn lange mackintosh begraven, aan het venster en keek schijnbaar kalm op het bonte gedoe van de Damm-torstrasse neer. Slechts een opmerkzaam waarnemer zou den diepen rimpel bespeuren, die zwaar tusschen zijn wenkbrauwen ingegraveerd lag.

Schreden kwamen nader. De deur ging open. De twee heeren draaiden zich om. De directeur trad binnen.

„Ik heb nauwkeurig geïnformeerd, Mr. Jenkins. Wat ik u dus zeg, is betrouwbaar. Er is eergisteren noch een telegram aan de Berlijner Continentalbank, ondertekend Thomas, weggegaan, noch heeft er op denzelfden dag over den draad der Rijkspost een telegram geloopt, welks afzender de Berlijner Continentalbank en welks geadresseerde de Hamburger Continentalbank geweest zou zijn.”

De directeur van het telegraafkantoor wierp een blik op het gelaat van den detective.

„Voor 't geval dat hier misschien iemand den naam van de Rijkspost misbruikt zou hebben. . . .”

De detective weerde af. „Dank U, mijnheer. Het is al goed.”

Beiden, Kieszling en de detective, schreden langzaam de steenen trap af.

De ruime Allee der Esplanade nam de beide heeren op. Met iedere seconde werden de schreden van Kieszling zwaarder en moeder. Eindelijk bleef hij met een ruk staan en keerde zich bruusk om.

„En nu zegt U, Mr. Jenkins,” stiet hij plotseling uit, „dat U vooruit geweten hebt, dat de directeur van het telegraafkantoor ons een ontkenkend antwoord zou geven?”

De detective glimlachte een beetje en wierp een peinzenden blik op het Kriegerdenkmal, dat zich massaal vóór hem verhief.

„Geweten. . . .”, zei hij langzaam, „geweten zou een beetje te veel gezegd zijn. Maar ik twijfelde heel erg, na alles, wat voorafgegaan was.”

De bankdirecteur greep naar zijn voorhoofd.

„Maar om Godswil, hoe verklaart U zich dit alles? Dat mijnheer Thomas niet naar Berlijn getelegrafeerd heeft: goed, dat wil ik zonder meer toegeven, want ik ben er niet bij geweest, toen hij het telegram opgegeven heeft. Maar hoe verklaart U toch dit: op klaarlichten dag brengt een telegrambesteller een antwoordtelegram. Op een formulier van het telegraafkantoor. Alles in orde en korrekt en klopt op een haar. Alles is in orde en korrekt,” herhaalde hij ongeduldig.

„Neen — en ook het tweede telegram was een onmogelijkheid, wanneer het eerste niet zou zijn afgezonden. Wat kunt U mij hierop antwoorden, Mr. Jenkins?”

De detective keek in gedachten verzonken naar een trein van de voorstadlijn, die juist donderend over de brug suisde.

„Daarop kan ik U slechts dit eene antwoorden,” zei hij zachtjes, „dat men telegrambestellers imiteeren en dat men telegrammen vervalschen kan. . . .”

Kieszling wees naar een bank.

„Laten wij gaan zitten. Mijn beenen weigeren mij hun dienst.”

„Mr. Jenkins,” begon de bankdirecteur na een langen tijd, terwijl hij verloren in het zand staarde, „houdt U het voor mogelijk, dit geval op te helderen? Deze raadselachtige onontwarbare geschiedenis?”

De Amerikaan glimlachte.

„Iedereen van mijn cliënten houdt zijn geval voor het lastigste, precies zooals iedere zieke zich voor den ziekte houdt. Verlies daarom den moed niet. Hoe raad elachtig Uw geval ook mag zijn: ik heb al raadselachtiger opgehelderd.”

„En wat wilt U doen?”

De detective keek op zijn horloge.

„In een uur gaat mijn trein naar Berlijn. Ik moet nog mijn zaken pakken. Dus heb ik geen minuut te verliezen. Wilt U mij tot aan mijn hotel vergezellen? Ik zou de heele geschiedenis nog eens in 't kort grondig met U willen bespreken.”

„In de eerste plaats sta ik voor de groote vraag,” begon de bankdirecteur aarzelend, terwijl beiden weg gingen, „of ik mijn Centrale in Berlijn het voorval moet berichten.”

De detective schudde zijn hoofd.

„Dat kan ik U niet aanraden. In 't geheel niet. Bedenk zelf: U hebt geen getuigen. Mijnheer Reimers is niet te vinden. Mijnheer Thomas, de werkelijke mijnheer Thomas, komt stellig niet in aanmerking. De telegrambesteller is blijkbaar een gefingeerde persoon. De telegramformulieren zijn niet meer aanwezig. Niemand van uw personeel heeft mijnheer Thomas gezien. U moet toegeven: de geheele geschiedenis klinkt zoo onwaarschijnlijk, dat men ze misschien heelemaal niet van U zal gelooven.”

„Maar,” de bankdirecteur haalde diep en moeizaam adem en sloot de oogen. „Maar, Mr. Jenkins. . . ik heb een kwartmillioen tekort in mijn kas.”

De detective knikte. „Wanneer wordt ze gecontroleerd?” „Dat kan ik niet vooruit zeggen. Dat gebeurt steeds onverwachts.”

„Heeft U vermogende familieleden of kennissen?”

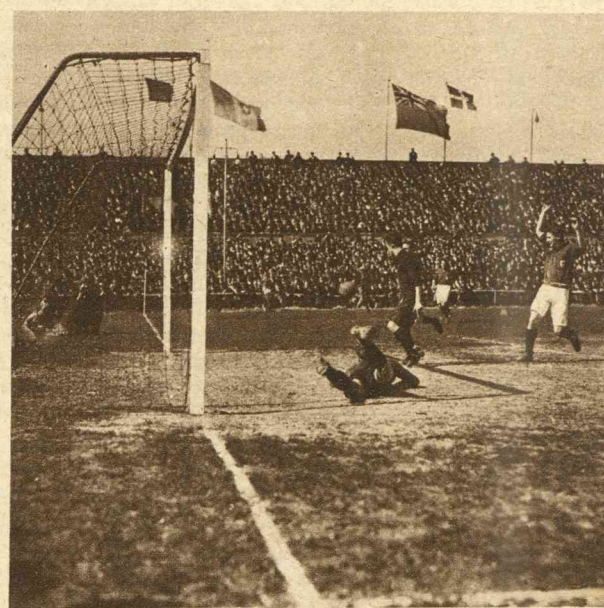
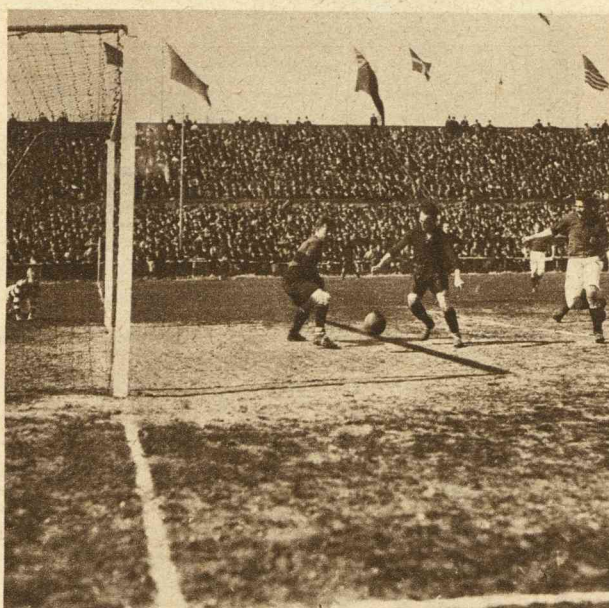
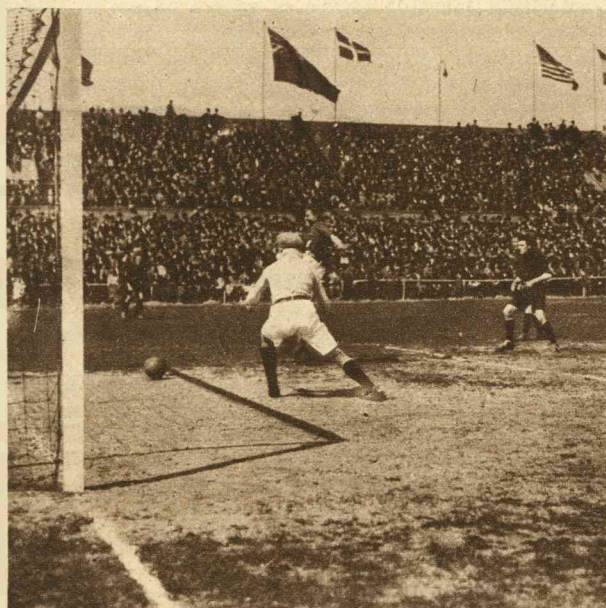
(Wordt Vervolgd)

UIT HET VOLLE LEVEN

De voetbalwedstrijd Nederland—België.

Zondag 7 Mei had in het Stadion te Amsterdam de voetbalwedstrijd Nederland—België plaats. De wedstrijd, die door België met 2—1 gewonnen werd, werd door een talrijk enthousiast publiek bijgewoond. Hierboven links: het Belgische Elftal. Midden: de toss. Rechts: Het Nederlandsche Elftal.

De voetbalwedstrijd Nederland—België.

Links: De Belgen maken hun eerste doelpunt. Midden: De Nederlandsche voorhoede voor het Belgische doel. Rechts: Het tegenpunt der Nederlanders.

Helene Odilon,

de eens zoo gevierde Weensche tooneelspeelster, moet thans door bedelen in haar onderhoud voorzien.

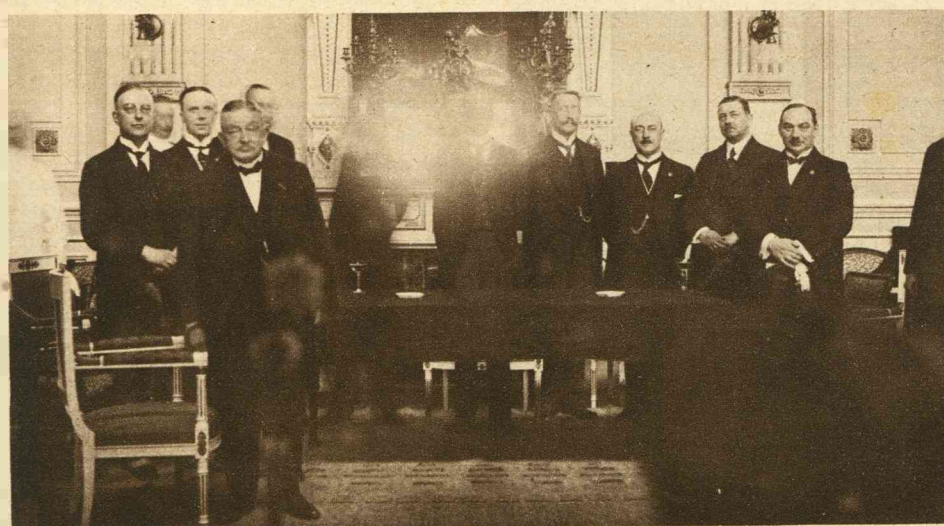
De golfwedstrijd Nederland—België.

Op de banen van de Hilversumsche Golfclub werd Zondag 1.1. een wedstrijd gespeeld tusschen een Belgisch en een Nederlandsch team. Hierboven een foto van de beide teams.

Dr. Joh. C. Breen,

adjunct-archivaris van Amsterdam, die door den gemeenteraad in de vacature-Veder is benoemd tot archivaris.

De Nederlandsche Automobiel-Tentoonstelling te Scheveningen

werd Zaterdagmiddag 1.1. officieel door burgemeester Patijn geopend. Hierboven een foto van het bestuur der expositie en van de autoriteiten bij de opening aanwezig.

Om den Holland-beker.

De jaarlijksche korfbalwedstrijd Zondag 7 Mei te Haarlem tusschen Noord- en Zuid-Holland gespeeld, eindigde in een 4—3 overwinning voor Noord-Holland. Deze komt dus voor een jaar in 't bezit van den Beker. Hierboven een foto der beide twaalftallen.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Het Afwasschen.

Kristal moet men in koud water wasschen, daar het dan het langst helder blijft. Is het echter te vuil of te vet om met een afwassching in koud water te kunnen volstaan, dan kan men wat warm water gebruiken en in het uiterste geval warm zeepsop. Men vergete dan echter niet, het met koud water na te wasschen. Kristallen karaffen, bloemvazen enz., die vaak erg vuil kunnen zijn, kan men gemakkelijk reinigen met eierschalen, koffiedik of theebladen, Brusselsch zand en dergelijke. Kristal mag men nooit nat wegzetten, daar het dan spoedig leelijk wordt. Men moet het flink afdrogen met fijne linnen doeken. Direct na het afwasschen droogt men het af, daar uitdruppen leelijke strepen zou veroorzaken.

Glaswerk behandelt men op dezelfde wijze als kristal, alleen zal het omwasschen steeds met warm water of zeepsop geschieden. Vuile melkglazen maakt men eerst met koud water schoon, daar ze dan het gemakkelijkst zijn schoon te krijgen en ook het helderst blijven. Men droogt glaswerk eveneens met linnen doeken af.

Zilver wassche men het liefst om in een bak van papier maché, daar er dan de minste kans van krassen bestaat. Men wassche echter steeds slechts een paar stuks tegelijk, daar er natuurlijk anders toch kans van krassen bestaat. Nadat men het zilver met linnen doeken heeft drooggewreven, wrijft men het nog na met een zeem of een flanelle doek, dan voorkomt men het vaak poetsen.

Messen veegt men eerst met een stukje papier af, voordat men ze (vlug!) in het zeepsop wast. Men zorge vooral, dat er geen zeepsop aan het heft komt. Men droogt ze direct af met een daarvoor bestemd doekje.

Aardewerk wast men af in heet zeepsop, hetzij met een kwast, hetzij met een zeepdoekje. Als het erg vet is, dan veegt men het vóór het omwasschen met een stuk krantenpapier af. Het afdrogen geschiedt met keper- of gerstekorrelendoeken. Teneinde het ontstaan van blauwe strepen te vermijden, moet men het stevig afdrogen.

Pannen zet men direct nadát ze zijn leeggemaakt, te weken. Liefst in warm water, daar koud water het email van een warme pan zou doen springen. Geëmailleerde pannen wast men om in heet zeepsop, ijzeren pannen in zeepsop, waarin vooral geen soda mag voorkomen. Zijn de pannen erg aangezet, dan kan men ze met wat Brusselsch zand en een pannenboender schoonmaken. Het afdro-

DE NIEUWE MODE.

Een eenvoudige, doch sjeke avondmantel van donkere stof met weinig opzichtige garnering.

gen der pannen geschiedt met grove doeken, die echter veel vocht moeten opnemen.

Men doet het beste, alvorens te gaan afwasschen, alles te rangschikken in de volgorde waarin men het behandelen zal. Zoo mogelijk spoelt men met koud water eerst het ergste vuil weg of neemt met papier het vet weg, voordat men gaat wasschen, daar anders het afwaschwasser te gauw vuil wordt.

Recepten.

GULYASH VAN VISCH.

Benoodigd: twee à drie pond visch van 2 à 3 verschillende soorten; fijngestampte cayennepepertjes, wat zout, vet, water, een paar fijngehakte, gesneden uien, aardappelen.

Bereiding: De visch wordt afgeschubd, schoongemaakt, het vuil en de ingewanden eruit gehaald, daarna aan dobbelsteentjes gesneden, met zout en de cayennepepertjes goed ingewreven en daarna in vet, met de gesneden uien, bruin gebakken. Daarna voegt men er het water bij, zoomede de geschilde en aan stukjes gesneden aardappelen en kookt dit alles met de visch in, zonder erin te roeren, zoolang, tot de aardappelen gaar zijn.

RIJSTPUDDING UIT HACHÉ OF RAGOUT.

Benoodigd: haché of ragout van 250 gram koud vleesch; 300 gram rijst, 9 d.L. water of bouillon; 10 gram boter; wat paneermeel..

Bereiding: De rijst wordt, goed gewasschen, in 9 d.L. water met zout, of bouillon, gaar gekookt. De rijst mag niet geheel droog koken. Een gladde, warme puddingvorm wordt, evenals het deksel, met boter ingewreven en met zeer licht gekleurd paneermeel bestrooid. Hierin wordt voorzichtig langs de kanten en op den bodem de rijst gedrukt. In de holte van den vorm legt men den ragout of de haché, die dik gekookt is. De holte wordt van boven met rijst bedekt; dan wordt hij gesloten en anderhalf uur in een waterbad gekookt. Daarna wordt de pudding op een verwarmden schotel gestort en met peterselie versierd. Men kan voor deze rijstpudding ook witte ragout, champignonsragout enz. gebruiken. Van het vulsel moet men wat saus bewaren om bij de pudding voor te dienen.

PIKANTE AARDAPPELSLA.

Benoodigd: 1 K.G. aardappelen; 2 eierdooiers; 4 lepels olijfolie; 1 lepel dragonazijn; 1 d.L. roode wijn; 1 eetlepel vischmosterd; 1 eetlepel kappertjes; 1 theelepeltje zout; 1 theelepeltje suiker; een weinig Cayennepeper.

Bereiding: Men begint de saus te maken door de eierdooiers langen tijd met de olijfolie te roeren, vervolgens voegt men het zout, de suiker, de Cayennepeper, mosterd, den azijn, den rooden wijn en de kappertjes toe. Met deze saus vermengt men de nog warme schijfjes aardappel en dient de sla op als ze geheel koud geworden is.

VOOR DE JEUGD

DE HEKS.

Toen ik nog een klein meisje was, woonde er in mijn vaderstad een oude vrouw, die iedereen kende. Ze was klein van gestalte en zag er echt uit, om kinderen mee naar bed te jagen. De straatjongens noemden haar altijd de heks en als ze haar met haar volgepakten korf zagen voortstompelen liepen ze haar allen na, zoo dwaas zag ze er altijd uit. Dan hoonden ze en bespotten haar net zoo lang, tot de heks in een vloed van scheldwoorden losbarstte, wat natuurlijk steeds nog meer gelach opwekte.

Maar de kleine meisjes waren bang voor haar, en wij liepen altijd een straatje om, als we op weg naar school de heks van verre zagen aankomen.

Eens sprak de meester in de les over de barmhartigheid, en dat, als we iets goeds deden de linkerhand de goede daad der rechter niet mag weten. Een kinderverstand kan daar zoo ineens niet bij. Maar de meester verklaarde ons, dat daarmee bedoeld was, dat zelfs onze naaste familie steeds van de goede diensten die wij anderen bewijzen, onkundig moet blijven: want dat men steeds in stilte weldadig moet zijn.

Daar had ik nog nooit van gehoord; integendeel, altijd had ik alles met veel plezier wat mij, volgens eigen meening, maar eenigszins een pluimpje kon bezorgen, aan moeder verteld.

Toen we 's middags uit school naar huis gingen hoorde we ineens luid lachen en schreeuwen en al gauw zagen we, dat de straatjongens de heks nazaten en haar bespotten.

De meisjes liepen gauw weg, maar ik moest om naar huis te komen de oude vrouw voorbij. Dat durfde ik echter niet en daarom verborg ik mij achter een ouden muur. Daar kwam de heks aanstompelen. Eerst beefde ik van angst toen ik de ineengedrongen gestalte met de korf en den langen stok vlak bij mij zag; toen zij echter voorbij was, kreeg ik een gevoel, dat mij de tranen in de oogen dreef.

Het was een echte heete zomernamiddag: de zon scheen brandend op de steenen, de oude vrouw had den korf naast zich neer gezet. Ze hijgde van inspanning en moeheid, en leunde op haar grooten stok, waarmee ze gewoonlijk de straat-

Ik weet werkelijk niet, wat me den moed gaf; maar ik liep naar de oude vrouw toe, en vroeg haar vriendelijk, of ik

den korf voor haar naar huis zou dragen. Ze zag me aan met een vreemden wantrouwend blik, blijkbaar denkend, dat ze voor de gek gehouden werd. Toen ik echter naar den korf bukkend, mijn vraag nog vriendelijker herhaalde, kwam er als een zonnestraal door duistere wolken een glans van vreugde op haar gerimpeld gezicht; ze knikte met het hoofd, en mompelde iets, dat ik niet verstond. Ik droeg den korf weg en voelde dadelijk dat die heel zwaar was; mijn arm deed al pijn, toen ik hem een eindje gedragen had, maar ik liet er niets van merken.

De heks liep naast me, op haar stok steunend; voortdurend mompelde ze onder het gaan, waarvan ik zoo nu en dan alleen de woorden „goed kind” kon verstaan.

Niettegenstaande het zware werken waar ik niet aan gewoon was, voelde ik me zoo onbeschrijfelijk gelukkig, toen ik daar zoo naast de oude vrouw door de straten ging. Eindelijk waren we bij een klein, armoedig uitziend huisje in een nauwe steeg gekomen. Ik zette mijn vrachtje op het steenen stoeptrapje voor de huisdeur neer. „Dank je wel, kind,” zei de oude, even knikkend. Toen nam ze snel den korf op en ging naar binnen.

Nu bekeek ik eerst mijn arm, waar een breede, roode streep overheen liep, duidelijk kon men het patroon van het vlechtwerk erop afgedrukt zien. En ik dacht aan mijn moeders vreugde, als ze zou vernemen, dat ik zoo medelijdend en dienstvaardig was geweest.

Maar ook het gezegde van den onderwijzer schoot me te binnen, had hij niet gezegd, dat we er met niemand over moesten spreken als we iets goeds hadden gedaan. Als ik nu aan nam, dat ik de rechterhand geweest was, dan moest moeder zeker de linker zijn; dus mocht ik nooit op mijn daad roemen. Maar mijn arm met de breede streepen en mijn lang uitblijven dan? Ja, als moeder het me zou vragen, moest ik het toch zeker zeggen, want liegen kon ik er toch in geen geval om.

Ik kwam thuis, maar moeder verwonderde zich in 't geheel niet over mijn lang uitblijven, ook niet over mijn arm, die toch rood en gezwollen was, en me pijn deed. Maar Moeder was wel heel vriendelijk en vroeg of ik 's middags met haar mee ging wandelen, want dat ik vandaag geen school meer had. (Slot volgt). OOM TOM.

DE ROOFSPIN

DOOR STEIN RIVERTON

GEAUTORISEERDE VERTALING VAN

Mevr. D. LOGEMAN-v. d. WILLIGEN.

8)

De Zweed zelf was in het begin stom van verbazing en schrik. Tenslotte kreeg hij in zoover de spraak terug, dat hij begon te praten over een schandelijk complot, een vreeselijke vergissing. Maar al zijn hoogdravende verzekeringen werden met een spottenden lach ontvangen, zoodat de Zweed ten slotte niet anders te doen stond dan de club te verlaten. De bestuursleden, die tegenwoordig waren, besloten dat hij dadelijk geschrapt zou worden. Verder besloot men de Stockholmsche Zeilclub op de hoogte te brengen van het gebeurde. En verder beloofden allen, die tegenwoordig waren, over de zaak te zwijgen: het zou het aanzien van de club kunnen schaden, indien het bekend werd dat een bedrieger op heeterdaad in de club betrapt was.

De secretaris bood Einar zijn verontschuldiging aan voor wat er gebeurd was. De schuldlige zou zijn verdiende loon wel krijgen. Einar antwoordde dat hij natuurlijk boven dergelijke beschuldigingen verheven stond, maar dat hij een oogenblik heelemaal in de war was over de ongehoorde onbeschaamdheid van den Zweed. Men bedankte den ingenieur voor de tegenwoordigheid van geest die hij getoond had, maar Kvam antwoordde bescheiden dat hij er trotsch op was, dat hij de beroemde club een dienst bewezen had.

Op hetzelfde oogenblik werd de deur opengeworpen en verscheen de Zweed opnieuw. Hij kwam binnen met z'n hoed op en een stok in de hand. Hij zag doodsbлек.

„Voor ik van hier vertrek,” riep hij woedend, „wil ik een woordje spreken met dien brutalen kerel, die het gewaagd heeft om mij te beleedigen. Waar is hij?” riep hij. „Als ik hem te pakken krijg, dan ransel ik hem af.”

Hij was zoo onverwacht binnengekomen en trad zoo brutaal op, dat men onwillekeurig voor hem uit den weg ging.

Toen hij den mijnningenieur in het oog kreeg, zwaaide hij op een bedenkelijke wijze met zijn stok, maar toen hij tegenover Kvam stond, verloor hij geheel zijn zelfbeheersching en sprak hem toe met jou en jij.

„Ben je daar, brutale duivel, je bent me rehabilitatie schuldig, ik daag je uit!”

Kvam bleef volkomen kalm staan met de handen op den rug en keek den woedenden man recht in de oogen.

„Ik daag je uit, versta je?” riep de Zweed weer, „je bent een lamme lafaard als je niet met me duelleeren durft. Ik heb pistolen thuis, — die kunnen dadelijk gehaald worden.”

„Ik heb zelf pistolen,” antwoordde Kvam, „maar met u duelleeren wil ik niet.”

„U weigert dus?” riep de Zweed, tandenknarsend van woede, terwijl hij zijn Spaansche rotting ophief, „voor het laatst vraag ik u, ja of neen?”

„Neen,” antwoordde de ingenieur steeds even kalm.

De stok suiste in de lucht en zou op Kvam's hoofd terecht zijn gekomen, als deze niet snel als de bliksem opzij geweken was. Tegelijkertijd strekte hij zijn hand uit en gaf den Zweed een vuistslag onder de kin. De Zweed tuimelde en zou zeer zeker op den grond gevallen zijn, indien een paar heeren niet toegeschoten waren en hem tegenhielden. Maar nu was de verbittering over den vredeverstoorder zoo groot dat men hem onder lawaai en geroep de deur uit en de trappen af sleurde. Daarop floot men om een rijtuig en wierp er hem in. De Zweed zat in het rijtuig te waggelen als een dronken man. Kvam had hem een ferm slag gegeven.

Toen de heeren in de zaal terugkwamen, stonden Einar en Kvam gereed om te vertrekken. Kvam's vaardigheid werd luid geprezen.

„Het was of de kerel bezwijmde van den slag,” zeide men.

„Dat juist niet,” zeide de ingenieur, „maar hij duizelde er van. Ik had hem ter aarde kunnen slaan, maar dan hadden de heeren nog een paar dagen langer last van zijn tegenwoordigheid gehad.”

Kvam en Einar vertrokken. Einar was buitengewoon ernstig. Op de trap gekomen, zeide hij tegen Kvam: „Krag, ik weet zelf niet voor hoe oneindig veel ik u wel te danken heb.”

De detective, alias Kvam de mijnningenieur, trok de schouders op.

„U waart in een uiterst pijnlijke situatie, meneer Falkenberg.”

„Ik begin het nu te begrijpen.”

„De twee kaarten zaten in uw zak.”

Einar streek met de hand over het voorhoofd en mompelde:

„Grootte God, hoe vreeselijk.”

„Ik had er een voorgevoel van, dat de Zweed iets in den zin had; hij is een van de slaven van de roofspin.”

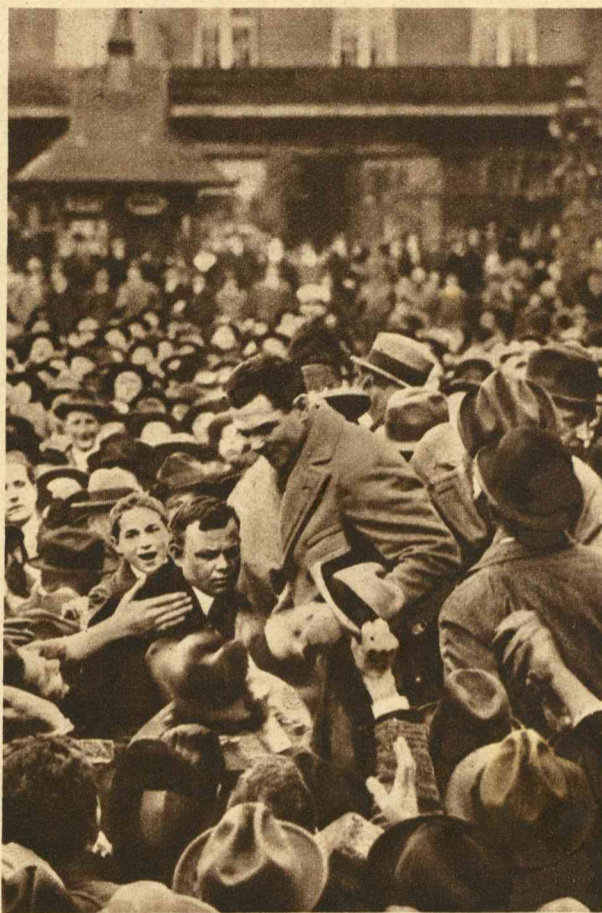
„Een van haar bewonderaars,” verbeterde Einar.

„Een van haar slaven,” herhaalde Krag. „Zij heeft hem volkomen in haar macht. Ik twijfel er geen oogenblik aan, of het was op haar aandringen, dat hij getracht heeft u te blameeren.”

„Hij had de kaarten dus in mijn zak gestoken?”

„Natuurlijk. Ik heb aldoor zijn bewegingen gevolgd. Ik bemerkte dadelijk hoe hij zich voor u interesseerde en toen hij een kaartspel voorstelde, begreep ik dadelijk dat er wat achter zat. Toen er een tijd verliep, zonder dat er iets gebeurde, werd ik zenuwachtig. Maar toen hij daarop begon te verliezen, begreep ik wat er gebeuren zou en werd ik dubbel oplettend. Hij verloor met opzet.”

Einar keek verbaasd op. Zij waren op den Dram-

JACK DEMPSEY TE BERLIJN.

Zondag 30 April is Dempsey, de amerikaansche wereldkampioen-bokser, te Berlijn aangekomen. Aan het station werd hij, zooals onze foto duidelijk laat zien, door een reusachtige menigte sportliefhebbers op enthousiaste wijze ontvangen.

mensweg gekomen en liepen nu in den lichten zomernacht den uitkant der stad op.

„Verloor hij met opzet?” vroeg Einar. „Hoe dat?”

„Dat is heel eenvoudig,” antwoordde Krag. „Hij was in de club gekomen met de opdracht om u als valsche speler aan den kaak te stellen. Daarom moest u winnen. Ik heb herhaaldelijk gezien dat hij goede kaarten neerwierp, terwijl hij meespeelde als hij absoluut niets had. Het experiment heeft hem in dien korten tijd zeker duizend kronen gekost.”

„Ik heb twaalf honderd kronen gewonnen,” merkte Einar op.

„Dat klopt. Daarvan heeft de Zweed er duizend verloren.”

Krag glimlachte van plezier.

„Wel,” vervolgde Krag, „toen de Zweed opstond en u meetroonde om een grok klaar te maken, begreep ik dat het moment gekomen was. En jawel. Terwijl al de anderen in het spel verdiept bleven, maakte de Zweed van de gelegenheid gebruik om u twee kaarten in den zak te steken. Niemand anders dan ik heb het gezien; hij deed het heusch heel handig en knap, die Zweed.”

„Ik vond wel dat hij lang talmde met zijn grok,” zeide Einar. „Maar hoe kreeg u de kaarten uit mijn zak in den zijnen?”

„Dat ging heel gemakkelijk,” antwoordde Krag. „Ik ben namelijk de handigste zakkenroller der drie Scandinavische rijken.”

„Dat kunnen jullie politiemannen dus ook al,” merkte Einar op.

„Ik tenminste,” zeide Krag.

Zij liepen een oogenblik naast elkaar voort. Toen zeide Einar:

„Stel u voor dat de kaarten eens in mijn zak gevonden waren, dat zou vreeselijk zijn geweest.”

„Ja, de menschen zijn nu eenmaal wonderlijk,” antwoordde Krag. „Niettegenstaande uw onbezoedeld leven, uw naam, uw vermogen en uw volkomen gentlemanlike gedrag, zou men u toch in stilte gewantrouwd hebben. Men zou zich afvragen: hoe is 't toch in zijn werk gegaan met die kaarten? Hij had toch ontzettend veel geluk en het ging om hooge sommen. En op uw bewering dat er heel zeker een complot tegen u gesmeed was, zou men glimlachend antwoorden: „natuurlijk, natuurlijk meneer Falkenberg.” Maar toch zou iedereen u na dien avond met wantrouwende blikken hebben gadeslagen, daar kunt u zeker van zijn. De menschen zijn nu eenmaal niet anders en beter en de schijn was tegen u.”

„Vreeselijk,” zeide Einar rillend, „zoo wreekt Valentine zich dus.”

„Zoo wreekt die vrouw zich,” antwoordde Krag. „Zij weet nu zeker al hoe de eerste aanval afgelopen is.”

„En dan ziet zij zich wel genoodzaakt om verdere pogingen maar op te geven,” zeide Einar, terwijl hij Krag vorschend aankeek.

„Neen,” antwoordde Krag ernstig, „integendeel. Zij zal al haar krachten mobiliseeren en hemel en aarde in beweging zetten om u te verpletteren. Van dit oogenblik af bent u haar doodsvijand. Zij is vindingrijk en slim en wreed. En zij laat niet los, voor zij overwonnen heeft. Of verloren.”

Einar bleef staan.

„U spreekt zoo ernstig,” zeide hij, „en er is een wonderlijk gevoel over mij gekomen, zou het angst zijn?”

Krag antwoordde:

„Ik verzeker u, meneer Falkenberg, dat u nooit zooveel reden heeft gehad om angstig te zijn als nu.”

„Toen ik haar van morgen verliet,” zeide Einar, „riep zij mij na dat zij wel wist waar zij mij treffen kon.”

„Begrijpt u wat zij daarmee bedoelde?” vroeg Krag.

„Neen, — of het zou die list met de kaarten moeten zijn.”

„Blijkbaar niet.”

„Dan weet ik niet wat het wel kan zijn.”

„Het zal een vreeselijk oogenblik voor u zijn, als u ontdekt wat het is,” zeide Krag.

Zij waren nu aan Einars villa gekomen. Er was licht in de studeerkamer.

„Mijn oude knecht is opgebleven,” zeide Einar. „Gaat u mee naar binnen?”

„Ja, ik zou het geldkistje wel eens willen zien. Ik heb vandaag veel over het letterslot gedacht. Ik zal probeeren of ik dat raadsel niet kan oplossen.”

Toen Einar den knecht uit de kamer gezonden had, opende hij de secretaire om er het kistje uit te nemen.

„Hier is het,” zeide zij, „u zult zien dat het absoluut niet geforceerd is.”

Krag bekeek het nauwkeurig, duwde op het slot en draaide het rond.

„Volkomen in orde,” zeide hij, „dit kistje kan alleen maar geopend worden door iemand die het woord kent.”

„En het woord kent niemand als ik,” zeide Einar.

Krag vroeg:

„Staat het dan op hetzelfde woord van vannacht?”

„Ja.”

„Ik zou graag eens experimenteren,” zeide Krag. „Wilt u me drie minuten in uw kamer alleenlaten?”

Einar ging eenigszins verbaasd op het voorstel in, maar daar hij geleerd had om Krag blindelings te vertrouwen, zeide hij dadelijk:

„Natuurlijk. Is het voldoende als ik in de kamer hier naast ga?”

„Volkomen. Ik zal u roepen als ik klaar ben.”

Einar verliet de kamer en deed de deur toe.

Zoodra hij weg was, onderzocht Krag de kamer. Hij trok de zware gordijnen op zij, zoodat het volle licht naar binnen stroomde. Daarop deed hij het raam open en bekeek den tuin en de tuinpaden nauwkeurig en mat met zijn oogen den afstand tusschen het raam en de secretaire. Toen hij hiermee klaar was, zette hij het geldkistje op tafel, en opende zonder een oogenblik te aarzelen het letterslot. „Kom maar binnen!” riep hij.

Einar kwam uit de aangrenzende kamer. Reeds op den drempel zag hij, dat het kistje open stond. Stom van verbazing gingen zijn oogen van het kistje naar Krag en omgekeerd.

„Het is niet mogelijk,” riep hij uit, „er moet een wonder gebeurd zijn.”

(Wordt Vervolgd).

H. PANDER
& ZONEN

DEN HAAG AMSTERDAM
ROTTERDAM

COCOSKARPETTEN
in Moderne Dessins en kleuren
140 x 200 fl. 15.75, — fl. 18.— enz.

VOOR

Grapjes.

„Mijn broer is gisteren uit Afrika thuisgekomen, waar hij een jaar lang geweest is. Hij heeft er op tijgers gejaagd.”
„Hoe interessant! En heeft-ie geluk gehad?”
„En of! Hij heeft er geen een gezien.”

„Die regen brengt mij wel een duizend gulden in mijn zak,” vertelde de boer in een vertrouwelijik oogenblik aan den dominee.

De dominee keek op en zei: „Dan ben je zeker wel in staat om mij een kleine bijdrage te geven voor de restauratie van mijn kerk!”

De boer schudde zijn hoofd. „Nee, dominee, dat kan ik heusch niet doen, want de droogte die wij gehad hebben heeft mij wel een duizend gulden uit mijn zak gehaald. Ik ben dus alleen maar gelijk, ziet U.”

Mevrouw O. W. (op een kinderpartijtje): „Dina!”

Dina (de kinderjuffrouw): „Ja, Mevrouw?”

Mevrouw O. W.: „Het is tijd voor ons om naar huis te gaan. Welke van die kinderen is van mij?”

„Ik haat de gedachte, dat Jim zoo vriendelijk is tegen andere meisjes.”

„Mijn waarde, je hadt vóór dien tijd moeten bedenken, dat het huwelijk een loterij is.”

„Dat deed ik. Maar ik had nooit gedacht, dat een ander de prijs zou krijgen, die op mijn lot viel.”

Perkins (tegen zijn twistenden buurman): „Als je niet ophoudt met je geleuter, koop ik mijn vrouw een nieuwen hoed en dan kan jij er een voor de jouwe koopen.”

Een generaal zat in den trein van Amsterdam naar Rotterdam toen de conducteur de kaartjes kwam knippen. De generaal zocht tevergeefs in al zijn zakken naar het kaartje.
„Laat u maar,” zei de conducteur ten laatste. „Het komt er niet opan.”

„Het komt er wèl opan,” gaf de generaal ten antwoord, „want hoe kan ik weten waar ik heen moet, als ik mijn kaartje niet kan vinden?”

Allerlei Wetenswaardigs.

Waarom de zee zout is.

Uit een onlangs in het tijdschrift „Ciel et Terre” gepubliceerd artikel blijkt, dat de zoutheid van het water van den oceaan moet worden beschouwd als een eigenschap van het water zelf. Zeewater bevat ongeveer 3.5% zout. Wanneer het water door verdamping kon verdrogen, zou de oceaan een laag zout van 60 M. dikte opleveren, die den geheelen aardbodem zou bedekken.

Men heeft de onderstelling geuit, dat de minerale stoffen, die men thans vindt in het water van den oceaan, er in zijn gekomen door vulkanische uitbarstingen in de eerste fasen van de vorming onzer aarde. Na iedere uitbarsting van den Vesuvius, wordt de krater bedekt met een schitterende witte laag zout en de vulkanen in Zuid-Afrika werpen enorme hoeveelheden chloorwaterstofzuur uit.

Deze verschijnselen schijnen bovengenoemde onderstelling te bevestigen, want de vulkanische werking, die nu tot enkele deelen van den aardbodem is beperkt, moet algemeen zijn geweest toen er nog geen organisch leven bestond.

De onder den buitenkant van den aardbol opgesloten gassen drongen naar de oppervlakte en voerden die duizenden kilogrammen zout mede, die wij thans in de wateren van den oceaan vinden. Die duizenden kilogrammen bevonden er zich dus van het begin af aan en in dien zin moeten wij den primitieven toestand begrijpen, die zich na dien niet gewijzigd heeft.

Tollen op Java.

Het zal spoedig honderd jaar geleden zijn, dat er een einde werd gemaakt aan een tolheffing op Java, die in den loop der tijden onder het Hollandsch bestuur een bijzonder druk-

O.W.-ër: „Zeg, ik wil een chauffeur hebben, die verduiveld goed zijn aardrijkskunde kent, want ik ben van plan groote toeren door binnen- en buitenland te gaan maken!”

kend karakter had gekregen. Wij bedoelen de z.g. binnenlandsche „tolpoorten”, waaronder men plaatsen aan verkeerswegen verstond, waar van alle goederen, die daarlangs vervoerd werden, in geld of in natura eene bepaalde betaling werd geheven. Zooals in Nederland tot vóór korten tijd de gebruikers van den weg bij het passeeren van tolleren in hun zak hadden te tasten — wat op de Rijkswegen is afgeschaft, maar op provinciale, waterschaps- en gemeentewegen op sommige plaatsen nog voorkomt — zoo had de vervoerder op Java eveneens te betalen wanneer hij de tolpoort voorbijging.

De huwelijksgift op Zuid-Celebes.

De huwelijksgift op Zuid-Celebes vervult een zeer gewichtige rol; uit de rechtsgevolgen, die er mede verbonden zijn komt dat nog des te beter uit. Geen huwelijk wordt onder Makassaren of Boegineezen als wettig beschouwd, al is het ook door den Mohammedaanschen priester gesloten, zoolang de huwelijksgift niet geheel betaald is.

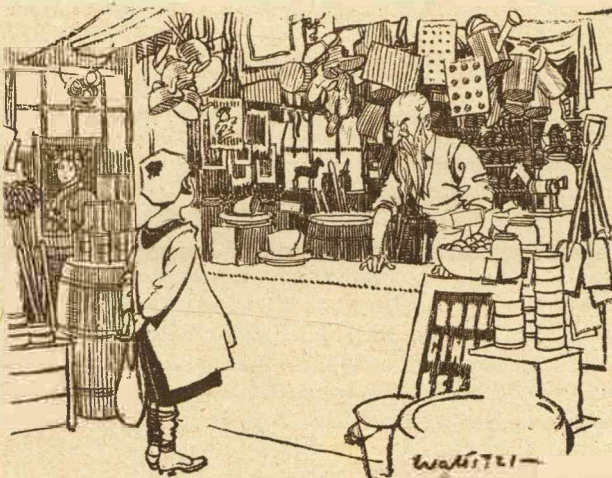
Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112II, Amsterdam.

Verzoeken alle mededeelingen, deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

Beleefd verzoek

Aan alle pandoerspelers — lezers dezer rubriek — verzoeken wij beleefd ons na plaatsing van het reglement even-

Meisje: „Mijnheer, mijn Moeder laat vragen of U ook a.u.b. een rijksdaalder voor haar zoudt willen wisselen.”

Winkelier: „Zeker zus — waar is je rijksdaalder?”

Meisje: „O, Moeder zal u die Maandag wel komen brengen!”

IEDEREEN

tueele wijzigingen in artikelen kenbaar te maken. Wij zullen deze wenschen dan bestudeeren en indien mogelijk die wijzigingen er in opnemen. Indien het drukken niet te duur is, en reeds nu wordt kenbaar gemaakt dat men een reglement wenscht te ontvangen, zullen wij dit dan tegen billijken prijs verkrijgbaar stellen.

Ontwerp Reglement voor het pandoeren

Art. 1

Voor het 'pandoeren' zooals dit hier te lande gespeeld wordt, maakt men gebruik van een spel piketkaarten bestaande uit 32 of 33 bladen, waarbij als 33ste harten zes wordt bijgevoegd.

Art. 2

Gespeeld wordt met 4 personen, die ieder op hun beurt moeten geven. Ook kan gespeeld worden met 5 personen, waarbij dan ieder op zijn beurt rust heeft. Men noemt dit spelen met een „lummel”. Evenzoo kan met 3 personen gespeeld worden. (Wordt vervolgd).

Correspondentie.

A. G. te H. Dank voor Uw waardeerend schrijven. W. J. M. S. te Z.; Mej. J. B. te H.; J. A. St. te H.; P. C. v. d. B. te A. Uwe oplossing is foutief. Niet harten maar klaveren is troef. J. M. J. te R., Wij zullen Uw idee in overweging nemen. M. B. te N., Kl. troef was toch niet slecht? J. J. B. S. te A., In het reglement zult U alles vinden wat U vraagt. Wenscht U vooraf reeds opgave dan gaarne postzegel voor antwoord. N. J. G. te 's G. Zooals de opgave luidt is deze goed. G. d. G. te P. Dank voor Uwe toezending; maar we hebben nog zooveel voorraad dat hetzelfde probleem niet tweemaal geplaatst wordt, zij het dan met een andere kleur troef. A. R. F. B. te 's-H., Zie bij J. J. B. S. te Z.

1e oplossing probleem no. 2. (Ter verkorting worden alleen de namen der spelers genoemd, die den slag gewonnen hebben en spelen moeten).

1e. Slag C. Kl. Boer; 2e. Slag C. H. 7. D. Kl. 7; 3e. Slag D. S. Heer; 4e. Slag D. S. Vr. C. Kl. A.; 5e. Slag C. S. A.; 6e. Slag C. Kl. H. B. Kl. 9; 7e. Slag B. R. 9, 8e. Slag C. R. 8. 2e. oplossing: 1e. Slag B. Kl. 9; 2e. Slag B. S. 9, C. Kl. H; 3e. Slag C. H. H., D. Kl. Vr.; 4e. Slag D. S. Vr., C. Kl. 8., 5e. en 6e. Slag C. 2 maal Schoppen; 7e. Slag B. en speelt dan 2 maal ruiten.

3e. oplossing: 1e. Slag C. Kl. B.; 2e. Slag C. H. H., D. Kl. 7; 3e. Slag D. S. H., C. Kl. A. 4e. Slag C. S. B., D. S. Vr.; 5e. Slag D. R. A., C. Kl. H.; 6e. Slag C. S. A., B. Kl. 9; 7e en 8e. Slag B 2 maal ruiten.

Van probleem No. 2 ontvingen wij 84 goede oplossingen, voorwaar een heel kwantum. Wij zullen nu om ruimte te winnen de namen der oplossers om de drie problemen vermelden.

Probleem No. 3

Misère onverte impériale (praatje), ingezonden door den Heer K. Harlaar, Amsterdam.

A

Harten 6, 8, Boer Vrouw
Klaveren: 10
Schoppen 7, 10, Boer

D

Ruiten 9, 10, Vrouw, Heer, Aas
Klaveren 7, 9, Boer

B

Harten 7, 9
Ruiten 7, 8, Boer
Klaveren Vrouw, Heer
Schoppen 8

C

Harten 10, Heer, Aas
Klaveren 8, Aas
Schoppen 9, Vrouw, Heer

Kijkaart: Schoppen Aas; Troef: Klaveren. A speelt Kl. 10 en verliest.

Oplossingen binnen 4 weken in te zenden aan bovenstaand adres.

Het is een persoonlijke kwestie,

of iemand een tandpasta of een mondwater of alle twee voor zijn dagelijksche verzorging van mond en tanden wil gebruiken. Zij, die tandpasta gebruiken, wordt

ODOL-tandpasta

bijzonder aanbevolen. Zij reinigt de tanden afdoend, bevordert de speekselafscheiding en daardoor een zelfreiniging van de mondholte, maakt het tandvleesch krachtig, verdrijft elken onaangename reuk van den mond en smaakt zeer aangenaam.

Degene die liever een mondwater gebruikt, zal in elk geval ODOL kiezen.

